

ANGYALOK LÁNGJA

**Karácsonyi antológia
Versek, novellák, képek**

Kedves olvasó!

Egy csodás összefogás eredményeként olvashatod most az **Angyalok lángja** antológiát! Az Illír kolostor szervezésében gondolatok és képek egy ünnep jegyében. Mindenki, aki írt bele, a saját lángjából, ihletéből merítette gondolatait. Olyan versek, történetek és szentképek készültek, amelyekkel színesítik a szentséges, meghitt karácsonyunk.

Ez az írás egy ajándék is egymásnak és nektek, mert ezt a könyvet jószívű emberek ingyenesen szerkesztették és alkották önzetlenül. Nem csak a fenyőfa alá, hanem a gondolatok közé. Benne van a szívük, ott az érzéseik és láthatod a lángjuk. Azt a tiszta lángot, ami az ihletet adja a szeretetből.

Nem vagyunk egyformák, de az alkotásaink és az azokban rejlő különbségek közel hoznak minket egymáshoz. Minden írásban és képben ott a szépség és ott van az angyali láng, amely a szent karácsonyt megáldja. Ajándék mindenkinek. Itt olyan minden, mint a szívdobbanás. Mindig örök, mert máshol majd folytatódik.

Olvassátok szeretettel, mert ez a mi ajándékunk mindenkinek. Helyezzétek a szívetekbe, rímbe, ritmusba és képbe foglalt gondolatainkat.

Hanna J. Nagy

főszerkesztő

Karácsony éjjelén

Írta: Hanna J. Nagy

Édes, fahéjillatú Karácsony,
szeretem, mert üzen,
ajándékba burkolózva,
csillagok közt ragogyva.

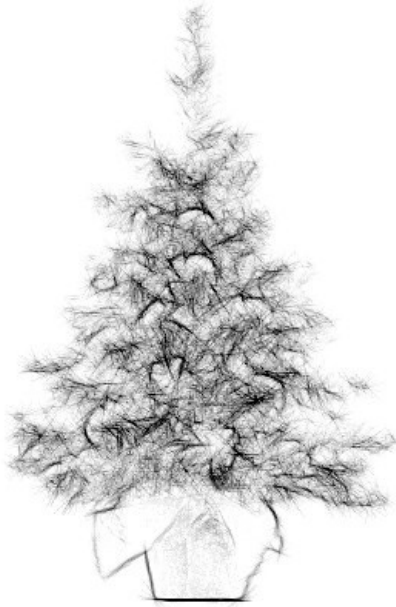
Kívánhatnék szebb ünnepet,
hol szeretet lepi el éjjeletem,
Angyalok táncával énekelve,
Szívembe örökké beköltözve.

Karácsonyfa pompásan villog,
hol mézeskalács játéka pislog,
íze, mint mindig oly édes,
kedvemre való e süteményes.

Kaptam csodás ajándékot,
hópihékkal átszőtt színes dobozt,
gyermeki mosoly tekintetével,
szeretetet ünneplésével.

Gyűjts egy öröm gyertyát,
fényével járd be a boldogság házát,
lelkeddel dalolj a csillagokig,
érezd, benned mindig ott lakozik.

S ha elmúlik a Karácsony,
tudd, minden nap van Karácsony,
mert az ünnep szíved mélyén,
mindig ott lesz, csak meg kell találnod.

Az ország közepe

(Az utolsó illír című regényből részlet)

Írta: Goran Episcopus

*Előzmények: Bogita, Árpád vezér lánya és
Predslav, Svatopluk legkisebb fia
elmenekülnek Nyitráról....*

Kora hajnalban indultunk és mivel a hó nem volt túl nagy így már aznap délre lelovagoltunk a Dunakanyarba, ahol a hajónk volt. Útközben töviről hegyire kifaggattam Malekot. Ő elmondta véletlenül hallotta meg, hogy a megölésemet tervezik. A nagyteremből szűrődtek ki a hangok. Először el se akarta hinni amit hall. Még várt is egy kicsit és látta, hogy hívták az egyik bizalmi lovat. Ekkor adták utasításba a hajnali gyilkosságot.

Időbe eljöttünk és már itt vagyunk a nagy folyónál. A Duna nincs még befagyva a sodrás miatt. Mondtam az embereknek, hogy induljunk azonnal tovább a Cseplye szigetre. Árpád törzsének téli szállása. Ott majd biztos lesz sátor Bogitának és nekem. Az embereim is megbecsüléssel fogadják, hiszen Kurszán vezérrel együtt ott voltunk Pannónia birtokba vételénél. Mondjuk én azt mondanám, hogy a frankoktól való visszavételén.

Gyorsan indulásra kész a hajó. Szürkült a felhőktől, hogy hajóra szálltunk. Innen már kényelmesebb az út. Malek és a többiek a lovakkal a Duna parton lovagolnak a nagy szigetig. Mi hamarabb érünk a hajóval. Hideg van és egy fémlábon álló fémlapon parazsat táplálunk kis fadarabokkal a hajó orrában. Bogitával ott állunk. Ültünk eddig a lovon eleget. Ez az út úgy is csak a folyást követve két óra. Már hamarosan látom a szigetet és keresem hol álljunk meg.

Fényeket keresek. Nem akarunk sokáig még gyalog bóklászni. A sátrak közelébe lenne jó megállni. Hajóztunk a sziget bal oldalán, ott ahol a sodrás nem akkora. Nem kellett sok és megláttuk a fényeket. A fáklyák és tábortüzek a ránk boruló sötétség miatt kiemelkedtek a sötétségből. Itt a part le volt tisztítva és kikötünk. Az őrszemek látják az érkezésünket, de nem fújnak riadót mert megismernek bennünket. Énekeket hallunk a sátorerdő felől.

Bogita mondja: – A kerecseny ünnep. A szent sólyom ünnepe. Álmos apánk fogantatásának napja. Ekkor látta az álmot Emese, Álmos anyja. Azóta ünnepnap ez nálunk.

Felelek is rá - De Bogita ez Jézus születésének az ünnepe minálunk. Ha ennyi egyezés van az ünnepnapjainkban, akkor maximum az elnevezésükben kell majd megegyeznünk. Lehet csak egyszerűen szent este. De ha marad ez az elnevezés az se baj. Lényeg a szeretet érzése és a megváltó születésének érzése. Így lehet sólyom ünnep a karácsony, úgy mint a kerecseny.

Közbe a legnagyobb sátorhoz érkezünk. Mellette ott a totem, amit még a hágó előtti táborban láttam. A magyar ősi hit totemje. A Megyer törzs TURUL madara rajta. Egy sámán akit itt táltosnak neveznek most jön ki a sátorból. Ez itt Árpád sátra. Az ország közepe. Az ország közepe ahol szeretettel fogadnak minket. Szent nap és szép jövő. Eljöttünk a szeretet sátrába. Nincs is ma semmi bajról szó csak a szép jövőről.

A következő nap még hidegebb lett. Kimentem a hajóhoz és a folyón láttam a jegesedés kezdetét. Az embereknek parancsba adtam, hogy a hajót húzzák ki a partra. Már itt voltak a mi lovaink mind. Malek is megérkezett az este kicsit később mint mi. Lényeg, hogy a hajó partra tételéhez elegenden legyenek. Nem tenne a hajótestnek jót a jég. Lecsupaszított fatörzseken görgettük be a hajónkat a szárazföldre úgy, hogy vagy negyven lóval húztuk ki a vízből. Néhány magyar is odajött segíteni.

Mondták is, hogy ők a lovakat nem fognák be ilyesmire, mert az ökör való erre. A lóra jobban kell vigyázni mint a szemünk fényére. Sajnos itt hirtelen csak a lovaink voltak és sietni kellett nehogy lefagyjon a hajó. Lassan kellett csinálni mert azokat a fatörzseket amin átgördült már a hajó azt előbbre kellett vinni. Újra és újra használjuk a fatörzseket.

A vízparttól nem sokkal lett beljebb húzva és a folyásiránnyal párhuzamosan fordítva.. Azért, ha majd az olvadás után jön egy árhullám az vissza is vigye a hajót a vízre. De ezután körbe támasztottuk hajónkat a görgetésre használt törzsekkel. Így jó lesz szállásnak is. A hajó sziget felőli oldalát lekerítettük lókarámnak és igyekeztünk ágakat és nádat szerezni amivel a karámfákat és oldalakat leszigeteljük több irányból. Majd a hatalmas vitorlánkat ami a hajón volt a karám teteje felett kifeszítettük, hogy lovainknak is legyen fedett szállás. Az emberek a hajóban a lovak a hajó mellett. A lovak melege felmelegítette a lefedett teret. De melegítette a hajó oldalát is. Így talán akik itt a hajó gyomrában szálnak meg nem fognak fázni, ha még hidegebbre fordul.

Közbe lesétál Árpád néhány emberrel és megnézi mit raktunk össze. Elégedetten csettint. Majd kérdezi – Mi történt, hogy eljöttetek?

Esztelenek a testvéreim – válaszoltam és folytattam – jobb hogy eljöttünk, mert ha ott maradunk testvérgyilkos leszek. Gondoltam alszok rá még egyet mi történjen. Nem akarok indulatból cselekedni. Jó a megfontoltság.

- Tavaszra küldünk oda is egy csapatot. Te úgy is nagyobb királyságot kapsz. Egy gyönyörű magaslatot kinéztem nektek a Duna partján. Az alsó pannóniai emberünk is te leszel. Egész határvidék lesz a felügyeleted alatt. Olyan ütközőpontot akarok ott, amit a frankok is elfogadnak. Érted a nép gondolatát, nyelvét. Mondhatjuk úgy is ha a frankok szavát használjuk őgróf leszel, de a mi nyelvünkön törzsfő, akire felnézhetnek a szlávok. Az is lehet, hogy a frank király is áldását adja rád. A családod és az embereid úgy is itt vannak körülötted. Nyitrát meg biztonságossá tesszük. Téged nem küldelek a testvéreid ellen. Ha kell alkuval, ha kell fegyverrel úgy is az ország része lesz. Azután akkor mehetsz oda, amikor csak akarsz.

Köszönöm....- csak ennyit mondtam, de nem is tudtam volna többet mert már ment tovább.

Csodálatos két téli hónap. Mi hárman egy sátorba. Bogita én és a boldogság. A boldogság ami ott cseperedett benne. De azt is mondhatnám a boldog jövő. Nemcsak az én jövőm, hanem

mindenkié aki itt él ebben az országban. Egy kis jövevény mely összeköti a múltat a jövővel.

Sokat nevettünk. Hógolyóztunk. Hatalmas a sziget. Az ország közepe az ország szigete. Tele vaddal és itt-ott megfagyott szederbokorral. Csináltam egy szánkót és Bogitát arra ültettem úgy húztam magam után, ha messzebb mentünk. A hideg nem volt gond, ha nem fúj a szél. A sátrunk ajtajának két oldalára építettem hógombócokból két alakot. Elneveztük őket hómanóknak. A parton talált kavicsokból raktunk nekik szájat és szemet. A kezeik meg csak letört ágak voltak. Ők őrizték az álmunk. Bogitának nem volt ismeretlen a sátorbeli élet. Tiszta napokon gyakoroltam az íjjal célba lövést. A magyar íj az másabb és jobb mint a mi íjaink. Sokkal messzebbre vitt, mint bármely általam ismert fegyver. Ezerkétszáz lépésről is célba találtam. Különleges íj ez. Csúcsfegyvernek is mondanám.

Főznünk nem kellett, mert ebédre mindig a nagy sátorba vártak bennünket. Olyan volt mintha az ország közepén étkeznénk. Bogitám még fel is díszítette hóangyallal a nagy sátort azon az oldalát ahol befújta a szél hóval. Csak oda dőlt a felrakódott hóra. A két szétnyújtott kezével szárnyakat húzott a benyomódott alakja körvonala mellé. Ezt tettem én is. Így ha úgy vesszük az ország közepe a mi angyalainkkal lett feldíszítve.

Eszembe jutott, hogy két angyal van a nyakunkba is egy-egy bőrszíjon. Talán ezek az angyalok majd a jövő koronáját díszítik. Olyan koronát amelyet a magyar királyok hordanak.

Ami fontos volt a jövőre nézve azt be tudtam szerezni itt a táborban. Nem is igazán tábor, hanem egy hatalmas város.

Persze Bogita is segített benne. Neki is válogattunk lovakat a ménésnél. A legjobb fajta magyar lovak. A Magyar lovas nép.

A nagy állattartó karámokhoz nem kellett messze menni. Ezek is itt a szigeten voltak elhelyezve.

Sok más érdekes háziállatot láttam itt. Hosszú csavaros szarvú birkák és óriás tülkökkel szürke színű marhák. Élelem volt bőven.

Az állataikat őrző kutyák se igazán voltak ismertek nekem. Kis fekete gombócszerű és közepes fehér gombócszerű és a nagy fehér farkasszerű.

A tyúkjaik is amik kapirgáltak a sátrak körül kisebbek voltak a mieinknél. Olyan érzésem volt mintha mitológiai állatok között sétálgatnánk. Annyi idejük még volt az érkező törzsnek, hogy ősszel összegyűjtsék kupacokba és kazlakba a

megszáradt fűféléket és innen etették az állatokat. Volt úgy a hideg miatt, amikor befagyott a folyó, hogy a vizet nagy tűzzel melegítették, hogy tudjanak inni az állatok.

A sátrak között sok sok mesternek külön külön sátra volt a munkájához. A kovácsoknak nem is sátra, hanem egy hatalmas pajta szerű hodálya van. Munkájuk volt folyamatosan, mert a lovak patkolása és a fegyverek, eszközök készítése és javítása mindig adott munkát. De ide jöttek a fogfájósok is.

Eredeti magyar fegyvereket vettem magamnak és az embereimnek. Kopja, kard, íj és ehhez nyílvevesszők. Sőt mivel egyre jobban ment az íjazás egy speciális magyar nyerget is beszereztem ehhez.

Kezdtük érezni a tél végét. A hó már nem volt olyan vastag sőt már olvadt néha olvadt majd visszafagyott. A sátrak melletti és a közlekedő utak sárosak lettek, majd csúszósak. Sokan az égéstermékeket öntötték ki az útra, hogy mérsékeljék a sarat vagy az utána jövő jegesen csúszást. A hómanóink is összementek és csak a kavicsok voltak a földön, amellyel a szemüket és a szájukat csináltuk. Bogita hasa is tovább kerekedett. Benne nő a jövő.

Gyönyörű télűző maskarás ünnepséget rendeztek a hatalmas sátorfővárosban. Ment a tél magától is, de nem ártott az emberek kedvét felderíteni. Meg aztán ez hagyomány. Felvették a legszebb ruháikat és énekelve mentek végig a sátrak között. A legények mustrálták a lányokat és a lányok nevetgéltek a legények láttán. Az öregek meg beöltöztettek egy idősebb férfit nőnek és az próbálta magát eladni asszonynak, amiből nagy multság kerekedett. De mintha leány vásár és mustra is lett volna ez a legények részéről. Láttam, ahogy az öregek beleköpnék a tenyerükbe mikor jól megnézték a felnőtt gyerekeiket. Beköpött kézzel hosszan kezet fognak. Néhányan álarcot vettek és ki kellett találni ki van az álarc mögött. Még egy érdekes mondókára is felfigyeltem amit a kisebb gyerekek kántáltak és minden szótagnál egy másik gyerekre mutattak. An tan tenusz szóraka ténusz alabala bambusz hallatszott és ez egymás után többször is. Akire utoljára rámutattak annak kellett befogni a szemét majd kis idő múlva keresni a többieket. Bogita mondta nekem, hogy ez a régi mondóka egy ősi ima része de már az igazi jelentése elfelejtődött. Az a sok kézfogás meg leendő nászt is jelent. A legények kezébe meg a hosszú vastag erős fa, amely fel van szalagozva az a leendő sátrának a tartó oszlopa. Az istenfa.

A főünnepségre Árpád nagy sátrához mentünk. A sátor körül is nagy volt a zshivaj épp ökröt sütöttek és mindenki várta, hogy kész legyen. Meg aztán a sütés melege és az illata is simogatta az

embereket. A sátor hatalmas belső tere most szabadon van. Lehet mutatványosok jönnek. Hátrább láttam, hogy Árpád két bizánci öltözetű emberrel beszélget az egyik szélén. Nagy láda van előtte és nyitva. Tele van csillogó pénzzel. Gondoltam követek, de nem mentem közelebb csak oldalt a szokott helyünkre leültünk.

Jöttek táncosok, akik egyfajta érdekes magyar táncot jártak bottal. Majd egy különleges húros hangszert pengettek mások, ami a hárfánál sokkal magasabb hangot adott ki. Éles hang, de a ritmusa igen pergős volt. Olyan érzésem volt, mintha így a tél végével mindenki meg akarná mutatni mit tud. Volt aki kést dobált, de volt olyan is aki csak pörgette a botját. A legjobban az tetszett amikor egy fonott bőrcsíkkal a levegőbe ütöttek és olyan csattanós hang hallatszott. Gyorsan pörgette az egyikük ezt a botra rögzített csíkot. A pattogás ritmusára akár táncolni is lehetett volna. Mondták nekem, hogy ezt az eszközt ostornak hívják és az állatok hajtásánál és nógatásánál használják.

Érkeztek lányok aki igen szépen énekeltek és amihez a fiuk hujjogattak. Egy nagy köcsögszerű cserépre bőrt húztak és valami fakanálszerű nyomtak húztak benne oda-vissza ritmusosan. Nekem ez az egész olyan furcsa volt. Bugyogó hangot adott ritmusra. Nyomták húzták és el nem fáradtak benne.

Nemsokára jöttek az étkek. Vagyis nem az étkek jöttek lábon, hanem hozták őket. Nagy fatálakon sült hús. Csodálatos illat lepte el a sátrat. A kumisz is előkerült, de volt aki borral kínált. Látom keverednek a kultúrák.

Beesteledett. A Bizánciakat is láttam távozni a sátorból. Arra gondoltam lesz valami hadjárat. Nem hiszem, hogy a bizánci pénz megjelenése békét hozna.

Majd Árpád tájékoztat minket időben milyen tervek mentén szervez.

Bogitával megyünk a sátrunkhoz. Ha ettünk és ittunk pihenni is kell. Ő már kettő helyett eszik, iszik, alszik. A kezemet a hasához húzta. Ahogy rátettem a tenyerem egy kis rúgást éreztem. Majd még egyet. Na ez a gyermek már most akar szaladni, amikor a legbiztonságosabb helyen van. Nagyot nevettem. Már sötét van kinn. Fagyos sötét, de a multság sípjai és dobjai nem hallgatnak. Űzik a gonosz szellemet és Űzik a telet.

Illusztráció: Herczegfalvi György

A Remete és a Csavargó

Írta: Kincses János

A Remete ott élt a hegy tetején a sziklás, egyenetlen fennsíkon. Egy vízvájta barlangocskában lakott, ami nem volt nagyobb egy kisebb szobánál. Itt húzta meg magát nyáron-télen, a forróság és a dermesztő hideg elől. Soha nem elégedetlenkedett, nem panaszkodott. Semmi nem hiányzott az életéből, semmi nem volt, amit kellemetlenségnek vagy problémának élt volna meg. Minden nap minden percében hálát érzett mindenért és mindenkiért. Mindent és mindenkit szeretett, mindenhol és mindenkin segített, ahol lehetősége nyílt rá. De nem volt se barátja, se társa hegyi magányában.

Éppen ezért ritka és különleges eseménynek számított, amikor egyik estefelé valami vándorféle kaptatott felfelé a köves lejtőn. Fáradtan vánszorgott, pedig fiatalabb ember benyomását keltette; már amennyire megviselt ruházatából, nap-hideg-szélről cserzett arcából és ápolatlan sörényéből erre következtetni lehetett. Elszántan haladt felfelé.

A Remete véletlenül lepillantott esti imádsága közben és meglátta a felfelé igyekvő csavargó-külsejű-t. Nem csodálkozott, mindent természetesnek, magától értetődőnek tartott.

A félelmet sem ismerte, hiszen tudta, hogy élete minden pillanatban Teremtője kezében van, aki vigyáz rá! Egyébként sem különbözött nagyon látogatójától, ami a külsejüket illette...Tehát hálád adott az alkonyi nap utolsó sugarainál az érkezőért és eléje sietett. A Csavargó eleinte kissé bizalmatlanul szemlélte a hegy lakóját. Megszokta, hogy nem látják szívesen, amióta elhagyta családját, amely megtagadta egy balul sikerült ügylete miatt. Nem is ágált emiatt, odahagyott mindent; azt is ami megillette volna. Vándorolni kezdett; azt ette, amit talált vagy kapott, öltözete csúful megkopott, ott aludt, ahol éppen ráesteledett. Eléggé elvadult ettől az életmódtól, így a Remetének is kellett némi idő, amíg meglátta benne a rászoruló Jézust, akin éppen ma és itt segítenie kell. Mosolyogva kezét nyújtott, amit kissé vonakodva fogadott a másik. Aztán beljebb tessékelte vendégét, aki már alig állt a lábán. Nem is kérte magát sokáig, amikor az egyetlen bútordarabra mutatott az öreg; egy kövekből rakott fekhelyre, amit a ráhordott fonnyadt növények és puha moha tett pihenésre alkalmassá. — Mióta nem feküdtem már ilyen kényelmesen —, sóhajtott fel az utas. Leheveredett és hamarosan elnyomta az álom. A Remete pedig örült, hogy végre valaki nem szólja le gondosan elkészített ágyát, amelyen olyan jókat lehet aludni! — már, ha van rá idő... Ellágyulva nézte az alvót —, pedig mogorvának tartották sokan. Egészen megfélemedezett a maga fáradságáról.

Egy darabig a földön ücsörgött, aztán tüzet rakott, — amit maga miatt, még a legnagyobb hidegben sem tett —, hogy ne fázzon a vendége. Ha már égett a tűz, húst is süttött "Jézus"-ának, hogy ne éhezzen, bár ő maga, még a szakadékba esett állatot sem ette meg. De most éppen volt egy jó darab nyúlcombja, amit egy jóakarójától kapott. Hálásan nézett az égre, hogy van akinek odaadhatja és nem kell órákat gyalogolnia, hogy találjon egy nála is szegényebbet...

Amikor felébredt a Csavargó, már magasan járt a nap. Körülnézett, hol lehet a kedves ismeretlen, aki minden szó nélkül befogadta; nem kérdezte, nem dorgálta, fekhellyel kínálta. — De még ételt is készített neki! — örvendezett, amikor megpillantotta a ropogósra sült, illatozó húsdarabot.

Máskor nekiesett volna az életmentő eledelnek, de most meg akarta tisztelni az ételt és a készítőjét. Ezért valami vizes edényt keresett, ahol megmoshatná a kezét és az arcát. Talált is odakészítve, mert a Remete lement a közeli forráshoz, és fáradságot nem kímélve felcipelt neki egy vödör vizet — ő maga télen-nyáron lejárt mosakodni, inni. Itt fenn nem kellett neki víz; nem evett főtt ételt. Mégis, leginkább azon lepődött meg a vándor, hogy a rádiója, amit állandóan a hóna alatt cipelt hosszú útja során, majdnem ugyanolyan hangosan bömbölt, mint ahogy előző este letette maga mellé. Eddig mindenkit zavart, ki akarták dobni mindenhol, ahová beállított

harsogó zene-szerszámával; mondván, hogy nem lehet normális, aki ilyen hangerővel hallgat rádiót. /De ő nem kötötte az orrára senkinek, hogy nem lehet halkabbra állítani, mert így találta félredobva valahol és inkább így hallgatja, mint sehogy! Élelmet, pénzt soha nem lopott, de elemet mindig szerzett bele; bármi áron./ Közben megérkezett szállásadója friss gyümölcscsel az ölében. Jóleső érzéssel állapította meg, hogy a jövevény az utolsó morzsaig eltüntette az ennivalót és szépen meg is tisztálkodott a mosdóul szolgáló vödörben —, amit eddig senkinek a kedvéért nem tett meg; makacsságból, sorsa miatti elkeseredése miatt. Fölszedelőzködött, hóna alá kapta, még mindig elég hangos rádióját, és a köszönet szavait kereste, amik csak akadozva jöttek ajkára.

Nem csoda! Csavargásai során nem nagyon volt, mit megköszönnie embertársainak. A Remete, akinek a hallása eléggé megsínylette kemény életét, — jóformán nem is hallotta —, szintén hálálkodott, hogy neki van megköszönni valója. Hiszen egy álló napig szolgálhatta az ő Jézusát vendége személyében! Ezzel még jobban megzavarta a Csavargót, aki az egyszerűség kedvéért a vállára tette a kezét...Nem is kellett több! A jó öreg most már megértette...A máskor kemény és rideg-hideg tenyér most puhán és melegen nyugodott a csontos vállon és szavak nélkül is pontosan átadta, ami tulajdonosa szívében lezajlott. —Így kellett lennie, mert a

sokat próbált, kemény aszkéta, enyhén megrázkódott és valami csodálatos érzés áradt szét egész testében...

A Csavargó lefelé haladva a hegyről, még visszanezített. A tekintete hálával és boldogsággal telve. Arra gondolt, fogalma sincs, hogy ki lehet az a "Jézus", akivel összetéveszti a kedves apó, de ha legközelebb erre jár, hoz magával elég elemet, ha már van egy barátja, aki szintén szereti a hangos zenét...

A Remete, akit még mindig majd szétvetett a különös, csodás érzés, a távozó után intett felemelt karjával. Máskor is szívesen látná a fiatalembert —, gondolta —, pedig még soha, senkit nem fogadott be! Igaz, eddig még mindenki bolondnak tartotta sajátos életmódja miatt... Csak az nem fért a fejébe, minek cipel valaki magával ilyen hosszú útra olyan zenélő dobozt, ami még a tücsök ciripelésével is halkabb?...

Pedig, mint tudjuk, semmin nem szokott csodálkozni...

Alakulhatott volna másképp is...

Irta: Hosszú Bettina

Az éltünkben számos olyan esemény van, amelyben kijelenthetjük, hogy mi lett volna, ha minden másképp alakul? Például, mi történik, ha nem érünk oda időben valahova és ezzel nem tudunk volna segíteni valakin? Vagy mi történhetett volna, ha később időben odaérkezünk és mi magunk is részesei lehettünk volna annak a katasztrófának? Ezek a kérdések, amelyek felmerülnek, mind azt bizonyítják, hogy Isten jelen van nagyon is az életünkben és vigyáz ránk és igyekszik a helyes irányba terelni bennünket. Mindezt teszi, hogy akár egy emberen keresztül üzen nekünk és óva int vagy egy megérezésen át, hogy ne tegyük meg azt a cselekedetet. Az én életemben is megtapasztaltam már nem egy történésen keresztül az Atya irántam való szeretetét, amely egy percre sem szűnik meg létezni irántam. A következőkben leírtak, amelyek megtörténtek a valóságban is, bizonyítják, hogy van egy égihatalom, amely mindig vigyáz ránk, még ha erre mi magunk csak utólag jövünk is rá.

Általános iskolás tanulóként az egyik vidéki iskola növendéke voltam. Mint minden tannév végén így akkor is osztálykirándulásra készültünk. Napokkal előtte már izgatottak voltunk, alig fértünk a bőrünkbe. Az osztályfőnökünk mindig igyekezett a legjobb kirándulásokat megszervezni számunkra. Az állatkert látogatástól kezdve, a Csodák Palotáján át, minden olyan helyre elvitt bennünket, ahol interaktív programokban és élményekben gazdag emlékekben lehetett részünk. Az egyik ilyen kirándulásunk alkalmával a Vidámparkba készültünk és egy Kalandparkba. A több órás utazás után meg is érkeztünk a hullámvasutak, a dodzsemek, a ringlispilek, és körhinták világába.

Megannyi osztálytársamat, köztük engemet is, lenyűgözött a hely látványa, mivel nem szoktunk hasonló helyeken járni a szüleinkkel. Kivéve, azt a pár tehetősebb nebulót az osztályunkból, akiket a szülei ide-oda vittek, még külföldre is.

Rögtön nyitáskor érkeztünk. Szerencsénkre még alig voltak páran, így az elsők között ülhattünk fel mindenre. Közben nem néztük az időt. De mintha valaki elpörgette volna azt előlünk, mert úgy éreztük, hogy hamar eljött az ebédidő, amikor el kellett hagynunk ezt a lenyűgöző helyet. Így aztán az osztályfőnöknénk vezérletével, az órákon át tartó hullámvasútozás okozta izgalmak miatti sikongásunktól berekedve, és a körhintázás okozta szédelgés közepette indultunk el ebédelni egy közeli étterembe. Egy elegánsnak tűnő helyre ültünk be. Kicsit izgultam, hogy a néha malacként viselkedő osztálytársaim nehogy lejárassák a csapatot. Hála Istennek semmi ilyesmi nem történt, mindenki igyekezett a lehető legjobb modorát elővenni az étkezésnél. Bár alig győztük kivárni, amíg mindenki befejezi az evést. Ugyanis mindezek után még várt az osztályunkra egy Vidámparknál is izgalmas élménytúra, egy Kalandparkba való látogatás. Hírből és az egyéb ismertetőkből hallva alig vártuk már, hogy kipróbálhassuk mindazt a sok mindent, ami ott várt ránk: a különböző akadálypályákon kezdve a legnehezebb stratégiai pályákig. Amint mindenki pocakja megtelt nem sokkal később el is indultunk tömegközlekedéssel

arra a helyre. A villamosra és metróra való fel leszállások után már csak néhány utcán át kellett gyalogolni, mire végre megérkeztünk a bejárathoz.

Ám kiderült, hogy hiába volt az a nagy igyekezet és sietés. Ugyanis amint be akartunk lépni a bejáraton, láttuk, hogy zárva van. Hatalmas nagy betűkkel ki volt rá írva, hogy „Sajnálattal közöljük kedves látogatókkal, de technikai okok miatt a mai délután zárva vagyunk”. Azt a nagy csalódottságot és elkeseredettséget, amely mindenkin végig futott, soha nem felejttem el. Alig vártuk, hogy bejussunk, és ezzel kellett szembesülnünk. Ám ez a kis fiaskó később az életünket mentette meg. De erről majd később. Az osztályfőnököm azonnal próbált intézkedni, más lehetőségek után nézni. Akkoriban még nem volt internetes okos telefonok, hogy azonnal utána nézzen, hogy, mikből lehet választani. Így egy útikönyvből, amely a város nevezetességeit és látnivalóit tartalmazta, próbált más elfoglaltságokat tartalmazó helyek után nézni. Közel negyven percen keresztül telefonálgatott ide-oda. Ám a csalódottságot látva az arcán, amelyek a telefonálgatások során láttunk, ahogy hívta egyik helyet a másik után, nem

sok jóra számíthattunk. Az intézkedések sora után elkeseredetten jelentette be, hogy sajnos sehova sem tudunk már elmenni. Ugyanis ekkora létszámnál, mint egy osztálynyi gyerek plusz a három kísérő már hónapokkal előbb kell időpontot foglalni minden ilyen létszám korlátozott programra. Így nem volt mit tenni, haza kellett mennünk egy sokkal, korábbi vonattal.

Duzzogva és kelletlenül indultunk el a pályaudvarra. Útközben még mindenki kapott egy fagyialtot, ezzel is valamelyest kárpótolva bennünket az elmaradtak miatt. Így, egy két órával, előbbi vonattal mentünk haza. Ez a váratlan helyzet és az, hogy már nem tudtunk aznap délután elmenni sehova sem, jelentette az égiek figyelmeztetését, hogy akkor volt ott az ideje biztonságban hazatérni. Ugyanis a tervezett indulásunk azzal a későbbi hazafelé tartó vonattal, ha minden úgy sikerült volna aznap, ahogy kellett volna, katasztrófálisra vége lett volna. Kisiklott az eredetileg tervezett vonatunk, egy vasúti sín meghibásodás miatt. Ezzel sok emberi életet követelt, köztük a mozdonyvezetőjét is, akit úgy kellett kivágni a roncsok alól.

Mindezekről már otthon az esti híradóban tájékozódhattunk legkorábban.

Másnap már az iskolában mindenki belátta a csalódottság hiábavalóságát. Az első óránk az osztályfőnökünkkel volt. Mielőtt elkezdődött volna az aznapi tanítás, előtte öt perces néma csennel emlékeztünk meg a tragédia áldozatairól. Így visszaemlékezve közel a húsz évvel történetekre, ha akkor nem lett volna az a technikai hiba, ami miatt zárva volt az a hely illetve az, hogy ilyen nagy csoportnak már nem volt lehetősége bizonyos programokon részt venni, akkor mi sem éltük volna meg annyi mindent az életünkben. A pár hónappal ezelőtti osztálytalálkozó alkalmával, amikor újra együtt volt a régi osztály, ez a szerencsétlenség is felmerült, mint beszédtema. Megállapítottuk, hogy ha mindez velünk is megtörtént volna, akkor soha nem lett volna részünk egy újabb közös kirándulásban, vagy később az általános iskolai ballagásban. Sőt nem lett volna belőlünk, az, akik mostanra lettünk: orvosok, tanárok, mérnökök, családanyák vagy családapák.

Az igazság

Írta: Tóth Lászlóné

Margit az utóbbi két hétben néha nagyon furcsán érezte magát. Nem tudta volna megmondani, hogy mi baja van, csak azt, hogy valami nem stimmel vele. Állandó nyomást érzett a mellkasában mintha mázsás súly nehezedett volna rá, folyamatosan szédült. Tudta és érezte, hogy ezt a terhet, ami most rajta van, nem sokáig bírja már sem fizikailag sem lelkileg. A munkahelyén, ami egy szociális központ volt rengeteg segítséget kérő és váró ember fordult meg nap, mint nap. És ő mindenkinek szeretet volna enyhíteni a baján amennyire tőle tel. A családban is volt megoldásra váró feladat épp elég, ráadásul az édesapja is beteg lett. Sokszor megfordult a fejében, hogy milyen kiszámíthatatlan is tud lenni az sors. Az alapítvány ahol önkéntesként dolgozott szintén megnehezítette az életét. Nagyon sajnálta azokat, embereket, akik sanyarú körülmények közt vagy éppen hajléktalanként élték az életüket. Mindenkinek a gondját meg akarta oldani, ami persze lehetetlen. A férje és gyermekei is elmondták ezerszer is, hogy nem lesz ez jó ha így folytatja. Ne vegye mindenki terhét, magára mert az nem vezet jóra. Tudta, hogy igazuk van, de ő ilyen, vagy teljes erőbedobással csinálja a dolgát vagy sehogy. Azon a hideg decemberi napon, amit sohasem fog elfelejteni, egy anyuka jött be két fiúgyermekkel az intézménybe.

Teljesen átfagyva, kisirt szemekkel, éhesen. A fiúk lábán kitaposott félcipő az anyuka tele volt kézöld foltokkal. Az alkoholista családfő elől megszökve kerestek menedéket, és valamilyen segítséget. Mivel ők csak nappali szolgáltatást tudtak adni. Valami megoldást kellett találni a családnak, ami nem volt egyszerű dolog. Délutánra sok telefonbeszélgetés után végre sikerült helyet találni nekik. A többit már a családsegítő intézi. Azon a napon nagyon sok minden összejött, mentőt is kellett hívni az egyik nénihez. Az ebéd sem érkezett meg időben az emberek ott toporogtak az ajtó előtt, mert nem fértek be. Az élelmiszer adomány is kevesebb volt, nehezen lehetett igazságosan osztani.

Szóval rémálom volt az a nap, és még nem volt vége. Margit munkatársnője felajánlotta, hogy hazaviszik nem nagy kitérő nekik, ne kelljen várni a volán buszra, épp elég volt mára már mindenből. Hálás volt, mert így sokkal hamarabb haza ér. Nem szívesen állt volna egy órát a tömött távolsági buszon ahol még kapaszkodni is nehéz volt. Utólag nagyon sokszor eszébe jutott, hogy valószínűleg az égiek küldték neki ezt a segítséget. Mert hazafelé menet nagyon furcsán érezte magát. Mondta is, hogy úgy érzi, mintha egy sisak lenne a fején és féloldala teljesen el van zsibbadva. Mire hazaértek már beszélni is furcsán tudott. A férje nagyon megijedt mikor meglátta. Azonnal hívták a mentőket és a fiát, aki a másik utcában lakott. Hála a jó istennek! A mentő nagyon gyorsan megjött, addigra már csorgott a nyála is és alig bírt beszélni. A fején érzett sisak nyomását

egyre erősebbnek érezte. A vérnyomás és fizikális vizsgálat után közölték, hogy valószínűleg agyi érkatasztrófa. Azonnal kórházba kell vinni.

Ilyenkor minden perc számít. Injekciókat kapott és a nyelve alá gyógyszert. A fia összeszedett pár dolgot és már vitték is szirénázva egy Budapesti kórházba. A férje és a fia kocsival mentek utánuk. Az elvégzett vizsgálatok után kiderült, hogy valóban strókot kapott. Nagyon rosszul volt, és iszonyú félelem uralkodott el rajta. Nem bírt rendesen beszélni, nem tudta mozgatni a kezét, lábát. Pelenkát raktak alá, mert nem érezte az ingereket. Borzasztóan szégyellte magát. Az első éjszaka rettenetes volt, bénasága teljesen letaglózta. A félelem és fájdalom kettőse le akarta győzni. A következő napokban sok féle vizsgálatot végeztek különböző kezelésekre vitték. A fiatal és határozott doktornő nem finomkodott. Elmondta, hogy a jó hír az, hogy a mozgás és beszédközpont sérülése helyre hozható, vagyis beszélni és mozogni is fog tudni a kezelések és gyógytorna hatására. Azonban vannak olyan sérülések is az agyban, amiből komolyabb bajok alakulhatnak ki. Meglátjuk, mit hoz a következő pár hónap. Mindent vegyen számításba, amikor az életét tervezi. Most minden esetre adjon hálát Istennek, hogy megmentette a teljes bénulástól. Hálás volt ő persze, hogy hálás volt, imáiban mindig megköszönte, hogy segített neki és kapott még egy lehetőséget. Az hogy csak pár hónap az mindig ott motoszkált a fejében az nem lehet, hogy pont akkor kelljen elmennie, amikor az unokája meg fog születni. Mindent megcsinált, amit

mondtak neki. A javulás látszott és mindenki boldog volt, hogy tud mosolyogni. A kórteremben egy aranyos néni volt a betegtársa, Rózsikával sokat beszélgettek az életről az elmúlásról. Az igazságról az Isteni intelmekről figyelmeztetésekről. Vajon miért is kapja az ember és miért nem tud tanulni belőle? Rózsika mindig szent Ritához fohászkodott, aki a reménytelen ügyek megsegítője. Adott neki egy imádságos könyvet és egy szent képet, ami Szent Ritát ábrázolta.

Azt mondta, hogy neki mindig segített, hiszen sok baj és keserv érte az életben mégis itt van nyolcvan évesen. Neki is segíteni fog, csak higgyen benne. Attól a naptól fogva mindennap fohászkodott Szent Ritához. Egy hónap múlva hazamehetett. A kis doktornő a gyerekeknek is elmondta, hogy ezzel nem biztos, hogy túl vagyunk a nehezén. Ha a család egyéb alternatív gyógyászatot is igénybe szeretne venni a gyógyszeres kezelés mellett ő azt csak támogatni tudja. Hiszen a cél az, hogy meggyógyuljon a beteg. Jó volt otthon a megszokott környezetben. Jöttek a látogatók mindenki próbálta valami jó tanáccsal ellátni. Sokat nagyon sokat sírt, amikor egyedül volt. Ezerszer is feltette magának a kérdést. Hogy miért kapta ezt a büntetést az égietől.- Mit csináltam rosszul édes Istenem? Biztos megvan a válasz, mert tudom, hogy minden van valamiért, csak még nem jöttem rá! Milyen igazságtalanság történik velem? Vagy tanulnom kell ebből? Már csak pár hónap!! Az nem lehet, hogy úgy menjek el, hogy nem látom az unokámat!

Oda állt a nagytükör elé és komolyan kérdezte a vele szemben lévő sápadt meggyötört arcú valakit. Döntsd, el mit akarsz! Élni vagy elmenni? Hiszel e magadban? Hiszel az égiek segítségében? Akkor szed össze magad! Azon az estén miután imádkozott minden általa ismert szenthez és égi segítőkhez. Végtelen nyugalom árasztotta el lelkét. Úgy érezte a csend válaszol neki, vállára terítette az éj palástját egy nyugtató simogatás mellett. Ez egy jel volt számára, egészen biztos volt abban, hogy minden rendben lesz. Meg fogja találni a gyógyuláshoz vezető utat. Reggel kipihenve, mosolyogva ébredt fel. A férje örömmel ölelte magához, boldog volt, hogy így látja. Arra gondoltunk a gyerekekkel, hogy ma elmegyünk, Makkos Máriára- mit szólsz hozzá? Nagyon jó lesz! Az idő csodálatos volt. Sokat jártak arra kirándulni, míg a gyerekek kicsik voltak. Amikor odaértek kellemes érzés lett rajta úrrá. A templomban az imádkozás alatt, úgy érezte mintha egy kéz megsimogatná a vállát. Az idő gyorsan elszaladt. A nap jó hangulatban telt. Holnap menjünk el Dobogó kőre! Mit szólsz hozzá anya? - Kérdezte mosolyogva Gábor fia.- Nagyon örülnék neki! Azt gondoltuk, hogy hétféteken mindig elviszünk olyan helyekre, ami kedves a szívednek, ahol történtek csodák.

Mert tudod véletlenek nincsenek, de csodák azok vannak. Igen drága kisfiam!-látod most amig itt voltunk nem fáj a fejem és nem szédültem. Vasárnap délután a Dobogókői kilátásban gyönyörködve olyan érzése támadt mintha a teste, lelke a végtelen kék égbolt a körül ölelő

természettel eggyé vált volna. Súlytalanná vált, szinte lebegett. Meseszerű élményt élt át.

Kedden én is szeretnék veletek menni az ellenőrző vizsgálatra és utána elmehetnénk a Margitszigetre úgylis régen jártunk már ott.

Mit szóltok hozzá?- kérdezte Kriszta lányuk

Nagyon jó ötlet! Örülünk, ha velünk jössz, szólaltak meg szinte egyszerre a férjével.

Nekem is van hírem számotokra! Képzeljétek el! Beiratkoztam az egy tanfolyamra. Gondoltam biztos tanulok valami fontosat, amit majd tudok hasznosítani az életben.

Nagyon jól tetted! - ha úgy érzed, hogy ott a helyed akkor menjél. Tudjátok, az idő fogy és mindent meg akarok tenni, amit lehet,-mondta Margitka könnyes szemmel. Mi pedig támogatunk mindenben téged!

Habár én biztosra veszem, hogy segít nekünk az úr és az égiek. - szolt meggyőződéssel a férje.

Csütörtökön megyünk a természet gyógyászhoz, ugye nem felejtettétek el? Kíváncsian várjuk mindannyian, hogy mit fog tenni és mondani. Sok jót hallottunk már az alternatív gyógyászatról is. Kedden a doktornő mosolyogva hozta a leleteket. A CT eredmények nagyon biztatóak. Úgy tűnik, hogy az agysorvadás folyamata lassul, szedje, a gyógyszereket csinálja a tornát és mindent, amiről úgy érzi, hogy segít, amiben hisz. Mert a „hit hegyeket tud mozgatni. Ha megtalálja az ember az odavezető utat, akkor gyógyító ereje által segít legyőzni a bajt.

Nagy kő esett le mindhármuk szívéről a doktornővel való beszélgetés után. Gyönyörűen sütött a nap. A tavasz megállíthatatlanul tört utat magának. Ébredtek a virágoka fák, ágain már látszott az új élet kezdete. Sokan voltak a Margitszigeten. Jó volt látni a sok kisgyermeket, akik önfeledten játszottak a zöldellő fűben. A hangos gyermeki kacaj a madár trilla csodálatos zenei aláfestés volt, a sétához. A kolostorromnál megálltak. Csendben imádkoztak, magukba szívták a hely szellemének felemelő energiáit. Gyertyát gyújtottak Szent Margit emlékére, aki nagyon rövid ideig élt mégis sokat tanulhatunk az életéből.

Dédimamával járt itt először, aki mindig hozzá fohászzkodott. Az ő kérésére kapta a keresztségben a Margit nevet. Szívet melengető érzés járta át testét. A jól sikerült nap után.

Az éj mélységes csend palástjával körbe véve át tudta aludni az éjszakát. Álmában zarándoklaton vett részt ahol próbálta megfejteni az élet titkait. Kereste az igaz utat, amit neki szánt az úr. Próbálta megismerni önmagát. A hosszú és nagyon fárasztó úton az őszinte kérdésekre fájdalmasan őszinte válaszokat kapott. Az álmotutazás után már tudta, hogy nincs és nem is lesz, egyedül mert valaki mindig fogja majd a kezét. Az az igazság, hogy változtatni kell az életén, először is ismerje el, hogy nem tud mindenkinek könnyíteni a keresztjén, mert azt azért kapja az ember, hogy birkózzon meg a teherviseléssel. Kevesebb feladatot vállaljon,

lassítson egy kicsit, szeresse jobban önmagát. Bízson magában és higgyen az égi segítőkben.

A napok hetek teltek és ő egyre jobban érezte magát. A család nagyon figyelt rá vitték az orvoshoz a kezelésekre, a gyógytornára az alternatív gyógyítókhoz. Hétvégeken együtt keresték fel sok csoda helyét. Mindenki hitt a teljes felépülésben. Margitka végtelenül boldog volt, mindig elvarázsolta őt a szenthelyeken érzett szeretet energiaáramlás.

Pár hét és megszületik az első unokájuk. Esti imáiban kérte, hogy engedjék meg neki, hogy lássa, mert igazságtalan lenne a sorstól, ha ennyi átélt baj után nem láthatná fia kislányát. Sok mindent átértékelte az elmúlt hónapokban, az ő betegsége által a család és a barátok is rájöttek, hogy milyen törékeny is tud lenni az élet. A doktornő széles mosollyal hozta a koponya CT eredményét. Az agysorvadás megmaradt, de hála Istennek, amitől tartott az nem következett be. A feje az továbbra is fog fájni és a szédülés is kísérni fogja, de tőle függ, ha folytatja azt, amit eddig akkor nem kell egyelőre az elmúlásra gondolni.

Szárnyakat kapott ettől a találkozástól. A fia felkapta és örömtáncot járt vele, miközben sírva mondta, tudtam éreztem anya, hogy Isten megsegít. Van igazság! Földöntúli boldogságot érzett mikor kezébe adták az újszülött Ritának nevezett unokáját. Hálatelt szívvel gondolt az égi segítőkre, akik utat mutattak neki, és segítségükkel megélhette ezt a csodát.

Hófehér madártoll

Írta: Buday Anikó

Sógornőmmel nagyon jó barátságban voltunk megismerkedésünk első pillanatától. Sok jóban, és rosszban volt részünk az évek alatt. Szinte minden hétvégét nálunk töltötte, először a családjával, később, mikor a lányai felnőttek, akkor egyedül. Korán elvált, a férje elhagyta egy másik nőért. Kicsit összetört a válás miatt, de aztán a segítségünkkel hamar átvészelte életének ezt a nehéz szakaszát. Szépen felnevelte két kislányát, közben, több munkahelye is volt, hogy fenn tudja tartani magát, és a két gyermeke ne szenvedjen semmiben sem hiányt. A mindig jókedvű, jó humorú, jószívű ember, imádott élni, táncolni, utazni. Spirituálisan teljesen nyitott volt. Hitt abban, hogy van valami a halál után is, hisz amilyen életrevaló volt, el sem tudta képzelni, hogy halála után meg áll az „élet”.

Festegetni is nagyon szeretett, itt kiélhette művészi hajlamát. Tehát, egy spirituálisan nyitott művészi vénával ellátott jókedéllyel megáldott bohém ember, ez volt az én sógornőm. Sokat viccelődtünk azzal, ha megöregszünk, összeköltözünk, illetve hozzánk költözik, és nagyon vidám, bohém életet fogunk élni öregségünkre. Utazni fogunk, hosszú hajóútra megyünk egy óriási tengerjáró hajóval

– na ebben én nem voltam annyira biztos - , Ő festeni, én írni fogok, a férjem, az Ő imádott bátyja, meg főzni fog, mert az a kedvenc elfoglaltsága hobbija.

Kvázi, öregségünkre majd megengedhetjük magunknak, hogy mindenki azt csinálhat, amihez csak kedve van. Közben teltek az évek, s lassan valóban elértük a nyugdíj kort. Engem pár hónap választott csak el a megérdemelt nyugdíjba vonulásomtól, mikor egyik nap reggelén sírva telefonált a lánya, hogy sógornőm elment, meghalt. Döbbenet álltunk, nem hittük el, hogy ez megtörténhet, főleg vele, aki annyira imádta az életet, és várta a boldog öregkort. A szíve állt le, nem volt segítség. Fiatalabb korunkban, sokat vicceltünk azzal, hogy amelyikünk előbb elmegy, az valamilyen módon üzen az itt maradottnak, hogy lám van túlvilág, nincs elveszve semmi a halállal.

Természetesen a félelmeinket akartuk ezzel tudat alatt elhallgattatni. Én azt mondtam, hogy pillangó képében beröpülök a szobába, körberöpülöm őket, és egyenként a vállukra ülök. Sógornőm azt mondta, Ő, egy szép fehér tollat fog leejteni elénk. Hát mondanom sem kell ez nem történt meg, semmiféle tollat nem küldött le a lábunk elé, szép csöndben elment. Tehát a kérdés nyitott maradt, nincs bizonyítva sem az, hogy van, sem az, hogy nincs túlvilág, de azért bíztam benne, hogy sógornőm lelke jó helyre került. Másnap hívtam a külföldön élő lányomat, hogy elmondjam neki, mi

történt kedvenc nagynénikéjével. Nagyon sírt, alig tudta felfogni, majd azt mondta, „ anyu, tegnap, ahogy mentünk hazafelé a kocsival, gyönyörűen sütött a nap, és mint egy látomás , hófehér madártoll szállt le fönről a levegőben, amit a nap megvilágított. Úgy ragyogott, mintha glória vette volna körül. Túlvilági élményt nyújtott, csak néztük elbűvölve.” Ekkor meséltem el neki, hogy mit beszéltünk a nagynénijével, hogy amelyikünk előbb elmegy, az üzen az itt maradottaknak. Belegondolva, megrázó, csoda szép, mesebeli jelenség lehetett, az amit a lányom és családja látott. Belül a spirituális, hívő lelkem boldogan mosolygott, és a lányom is egyetértett velem, a sógornőm küldte, üzent, hisz megígérte. Még, annyit fűznék a történetekhez, a temetésén egy gyönyörű urna volt kitéve egy kis asztalkára, abban pihentek a hamvai. Döbbenet láttam, az urna körül egy gyönyörű, színes pillangó röpködött addig, amíg az urnát a hamvakkal végső helyére nem tették. Azóta is sokszor eszembe jut, és sok kérdést vet fel bennem, de természetesen válasz egy kérdésre sincs.

A koszorúba, amit a temetésre vittünk, a virágkötővel, annak nagy döbbenetére, hófehér madártollat köttettünk a virágok közé, de az már a mi titkunk maradt, hogy miért.

Az igazság lelke

Írta: Köck Ildikó

Olyan, mint egy angyal. Porcelán arcú, kedves és törékeny, a bőre sápadt, hártyavékony, áttetsző és ránctalan. A tekintete élénk, figyelő és jóságos. A teste sovány, könnyű mozgású, egészségi problémái ellenére szívós. Kortalan.

Munkájában utolérhetetlenül szorgalmas, alázatos beosztott, aki tudja a kötelességét, és azért a szívét is képes kitenni.

Emellett bárkiben észreveszi a jót, és mindenkit szembe dicsér. Kit az eszéért, a szépségéért vagy morális tartásáért, remek ötleteiért, sőt egyszerre mindezért. Aki találkozik vele, annak biztosan megszépül a napja, vagy akár egész élete, mert általa hasznosnak és különlegesnek érezheti magát, akármilyen átlagos vagy haszontalan.

Ha a kliensek érdeklődnek ügyeik intézése felől, léleksimogatást is kapnak a felvilágosításhoz. Selymes, szeretetteli hangjával cirógatva őket olyanokat mond, hogy „Nem kell elkeseredni, Balogh bácsi! Élni kell, nem szabad feladni!” És Balogh bácsi nem adja fel.

Példája terjed. Csodával határos, ahogy az idős megkeseredett emberek visszakapják az életbe és

igazságba vetett hitüket, és lelkesen küldik el megírva, kisírva legmélyebbről fakadó, soha meg nem hallgatott mondanivalójukat, verseiket, rajzaikat. Megtapasztalták, hogy itt számítanak, nem utasítják el őket, hanem megbecsülik érdemeik szerint.

Angyalságából bőségesen részesül családja is. Megesett, hogy majdnem késve érkezett munkába, mert a férje véletlenül magára öntötte a tejeskávét. Azután készítette neki, hogy ellátta öreg, beteg édesanyját, aki őt sajnós már nem ismeri fel, sokszor még a nevét sem tudja felidézni. Bár igaz, hogy anyukája fiatalon és egészsége teljében sem a saját nevén szólította, hanem Juditkámnak, ahogyan a másik lányát nevezte el. Szerető gyermeke mégis minden hajnalban megeteti, felöltözteti, és kitakarít nála. Mikor nyugdíjas párja felébred, már az ő kezébe adja a gőzölgő reggeli italt, akinek csak a kortyolásra van gondja.

Nemcsak angyal, hanem gondoskodásának hatóköre miatt intézmény is. Áldozatosan fürkészi, kinek mi a beteljesületlen, megvetett, semmibe vett vágya és válogatás nélkül, egyben személyre szabottan kiszolgálja. Pletykára éheseknek hozza - viszi az információkat.

Elmeséli, kinek van szeretője, házasságon kívüli gyereke vagy viszonya nevelt lányával. De egy-két mondattal és meleg anyai tekintetével meg is akadályoz bűnös kapcsolatokat. Kibékíti az

ellenségeket. Feltölti élettal a megfáradtakat. Figyelmes és lefegyverző módján, surranva mindenfelé szórja a reményt, mert az élet sérelem, melyért vigasz jár.

Boldogan hisznek neki.

Erélyes gyengédségével eléri, hogy minden szál nála fusson össze, és olyan finoman mozgatja azokat, hogy a mögötte megbúvó manipuláció soha ki nem derülhet abban a világban, melyet kiszámíthatóvá és méltányossá varázsolt. Önmagát szívesen tünteti fel rossz színben, és megtisztelő bizalommal avat be másokat élete szerencsétlenségeinek történetébe. Nem ritkán kegyes hazugsággal teszi helyre a megtépázott lelkeket. Megejtően sérülékeny, amikor könnyeket hullajtva panaszolja el, hogy jutalomosztásnál “megint kihagyták”, miközben dicséretes munkájáért kiemelt anyagi megbecsülésben részesült.

Szolidaritásának és könyörületességének kiindulási alapja megdönthetetlen, hiszen mindenkinek szüksége van valamire. Így aztán bárki képes függővé válni tőle, keresni a társaságát, sőt kegyeit, hogy még egyszer az életben kedvenc gyermekké válva áhítattal vegye magához a neki járó lelki ölelést, elfogadást, a törődést.

Az angyal néha azért magának is csen egy kis örömet. Titokban csokit majszol napközben. A családja előtt lelketlenség volna lelepleződnie, mert nekik - féltő szeretetből - a kakaót is édesítőszerrel tálalja. Így a lekváros bukták megpenészednek otthonában, ha elfelejtkezik róla, hogy kíméletből törülköző alá rejtette.

A biztonságban, melyre nincs magyarázat, mert úgy tűnik, túl van téren és időn, képes megenni egy tálcányi süteményt, nyolc csokis bagettet, eltüntetve a legapróbb morzsákat is.

Sonkás szendvicset eszik áfonyás joghurttal. E téren és csak akkor, ha biztosan nem bánt meg vele senkit, saját lényét is kiengedi a fénybe.

Egyébként nincsenek magával kapcsolatos érzelmei. Ha volnának is, az ő érdekei, igényei nem számítanak. Sőt, ha valakinek eszébe jutna a valódi kívánságaihoz férkőzve őt emberré félreérteni, visszahúzódna éteri világába, melybe senki nem nyerhet betekintést. Sohasem tudható meg, mi van még ott, ahogy azt sem, súlyos traumák megküzdésével haladta meg emberi nivoltát, vagy azok reménytelen megoldhatatlansága miatt apránként kivesztek belőle a méltatlan érzések.

Néhány megátalkodott személyben azért felmerül a gyanú, hogy ellenállhatatlan bűbájossága egy nélkülöző balladai alakot is rejt, aki nem mer

lebukni az emberek közé, mert olyan mohó féltékenység fogná el, melynek betöltésére már nem létezik emberi táplálék. Aki mégis megpróbál közelíteni hozzá, azonnal hátra lépést vált ki belőle, egy pillanat alatt kiüresítve szeméből a jóságot. Arcán meggyűrődik a hártabőr, teste meggörnyed, mintha hirtelen szégyellné sudár természetét. Törékeny lénye megdöbbenően keményé változik, a beleütközött kíváncsiskodó pedig érthetetlen és alig elviselhető fájdalommal szedegetheti ki magából a rajta összetört tükör szilánkjait.

Egyet kell feladni csupán, a megismerés vágyát annak, aki maga mellett akarja tudni hajlíthatatlan jóindulatát.

Talán mégsem angyal, és talán nem is sérült gyermek, hanem egy új, magasabb öntudatra ébredt Nóra, aki belátásból nem jön ki a gyermekszobából, hiszen az igazság csak ott van jelen, ahol ő babázhat mindenkivel.

A kis táska

Írta: Erdős Sándor

Fáradtan rogyott le az ágyra apám, lecsatolta múlábát és ködös tekintettel nézett tajtékozó anyámra.

–Hol a francba van a kis táskád? – utalt kiabálva apám motorostáskájára.

–Nem tudom. – motyogta halkán apa és nem is nézett anyámra.

Abban a kis fekete táskában volt múltja, valamint egy csipetnyi a mi jövőnkől. Ma utazott a déli busszal a városba felvenni a kölcsön utolsó részletét, amit az új ház építésére vettek fel.

Nem kevés pénzről volt szó, abból kellene befejezni a ház építését, ami apám késői ötlete volt hogy a gyermekeinek valamit hátra tudjon hagyni, ha elhagyja ezt az árnyékvilágot.

Apámon most, ahogy anyámon szinte mindig, látszott hogy ivott, a táska az irataival és a pénzzel nem volt sehol. Négy testvéremmel együtt sírtunk, de nem azért mert elveszett a pénz, hanem anyám agresszivitása miatt. Féltettük apát. Féltettük a kis lakásban szerteszét repülő tárgyaktól, amit anyám dobált felé. A valaha erős büszke férfi védekezően tartotta maga elé a kezét, nehogy a repülő, forró levessel telt fazék eltalálja a fejét.

Józanul még megvédte volna magát, de most csak tehetetlenül nézte anyám őrjöngését. Azt a durva erőszakot, amit mi gyereket szinte minden nap

megtapasztaltunk anyánk részéről. Sokkal fiatalabb volt apámnál, és úgy érezte, hogy velünk ötünkkel, a gyerekeivel az élete veszett kárba. Elvesztegette a legszebb éveit, amit masszív alkoholizálással töltött.

Rendszeresen vert, és lelki terrorban tartott minket. Rettegtünk, mikor láttuk, hogy ismét ittas, bár apa nem adott a kezébe pénzt soha, mégis valahogy mindig megtalálta a módját a pénz megszerzésének. Végül is csinos nő volt, és sok jólelkű férfi lakott a faluban. Nekünk gyerekeknek ebben csak egy jó dolog volt, hogy a ruhásszekrénybe rejtegetett üres pálinkásüvegeket visszaváltva a boltban, egy kis zsebpénzre tudtunk szert tenni.

Apa nagyon sokáig nem ivott egy csepp alkoholt sem, csak vizet, semmi mást, pedig ha valakinek, akkor neki nagyon nehéz élete volt. Tanult és intelligens emberként magas pozícióban dolgozott egy építőipari vállalatnál, amíg a forradalom ki nem tört. Világnézete nem fért össze a rendszerével, ezért a forradalmárokhöz hittel csatlakozva részt vett erőszakos cselekményekben. A forradalom leverése után letartóztatták és börtönbe vetették. Sokat nem beszélt a börtönéveiről, de nagyanyám elmondása szerint többször kínozták, mint fizikailag, mint lelkileg. A börtönt úgy hagyta el, hogy az egyik lába ott maradt a börtönkórházban.

Szabadulása után csak csekély rokkantsági nyugdíjat és megvetést kapott. Iskolatársaim a füleim hallatára csúfolták féllábúnak, és az ezt kiváltó dühömet egyre fokozódó agresszivitással

próbáltam kezelni. Apám mindig mondta, hogy hagyjam őket, mert nem tudják mit mondanak, de ezt akkor nem értettem. Sok éven keresztül csak a horgászatnak, és nekünk a gyerekeinek élt apám, úgy hogy alkoholt soha sem ivott. Anyám túrhetetlen viselkedése beletaszította őt is az alkoholizmusba, viszont ő nem lett agresszív, maradt a szeretett apánk.

Anyánk belefáradva a lakásban lévő holmik szerteszét dobálásába becsapta az ajtót és elment valahová.

–Ott hagytam a kórház mellett a padon. – mondta apa, miközben óvón ölelt át és a fejemet simogatta. – Van a fiókban egy kis pénz. –sóhajtott és fáradtan dőlt hanyatt az ágyon.

A szekrény fiókjában meg is találtam az elrejtett kis pénzt, amit a zsebembe sülyesztettem és kisöcsém kezét megfogva könnyes szemmel sétáltunk a buszmegállóig. Épp elég volt kettőnknek az apró a jegyre odafelé. Az már nem nagyon izgatott, hogy jövünk haza, mert gyalogolni azt tudtuk, viszont most sürges az idő.

Fagyalbokor vetett árnyékot a kórház melletti padra, ahogy futóléptekkel közelítettünk felé.

A szívem a torkomban dobogott, mikor odaértünk. A pad alatt feküdt a kis fekete táska, aminek remegő kézzel húztam el a cipzárját. Minden benne volt. Benne volt apám múltja, és benne volt a mi jövőnk is.

Koklács úr karácsonya

Írta: Erdős Sándor

Koklács úr legújabb biznisze, így karácsony szent ünnepe előtt a fenyőfák piacképtelenül nagy áron való értékesítése volt. Nem mintha a beszerzési ár magas lett volna, hiszen a borért és alacsony napszámért dolgozó emberei elég olcsón változtatták meg a környező dombok arculatát. A pár éves fenyőerdőt szorgos munkájukkal legelővé változtatták.

Remek üzleti érzékkel és egy szerényebb juttatással az illetékes hatóság embereinek Koklács úr ezt a természetátalakító munkát is elvégezhette. Elég jó pénzt keresett vele és a hulladéknak könyvelt fenyőket is elhozta jó áron. Mondjuk ki, ingyen.

Szóval ezeket a fákat árulta így karácsony közeledtével, bár nem igazán értette mi a fenének veszik ezt meg egyesek. Neki a karácsony egy újabb bevételi forrást jelentett, semmi mást.

A piac kerítése mellett állt a portékájával és egy kartonlapon hirdette is „Erredetti Normann fenyők” felirattal, mert tudott a promóció fontosságáról. Egy szemináriumon, amit a Kék ökörhöz címzett fogadóban tartottak, tanulta Dezsőtől a lókupectől ezt a trükköt. A helyesírás nem volt éppen a legnagyobb erénye, de a hirdetés így is elérte a célját, mert már csak egy-két fa árválkodott eladatlanul. Igaz hozzájárult a forgalom növekedéséhez az a tény is, hogy más nem árult a

környéken fenyőfát. Nagymértékben köszönhető ez Bütykösnek is, aki Koklács úr adománya után kiváló meggyőző erővel megkérte a többi árust a távozásra.

Kommunikációs készségét megerősítette az utcán felszedett harcművészeti tudásával, így valóban egyedüli árus maradt a nagyszerű Koklács úr.

Saját kezével sodort cigarettáját a szája sarkába lökve pillantott körbe lehetséges vevő után kutatva. Nem szívesen akciózta volna le a pár megmaradt eladatlan fáját. Az akció szó egyébként is rossz emlékeket ébresztett benne, pár évvel ezelőtt egy lopott kerékpárt próbált ugyanitt eladni, de nem sikerült vevőt találni rá. Mikor kiírta rá, hogy „ Akciós vétel” egy szumóbirkózó testalkatával megáldott, cseppet sem úriember, úgy vágta szájon, hogy még most is érzi. Utólag kiderült, hogy a kerékpár tulajdonosának az apja volt. El is vitte a bicajt beszerzési áron és ez jobban fájt Koklács úrnak, mint a kapott pofon.

Ebben a pillanatban lépett be a piac bejáratán Foltos néni, aki a kerületi árvaház gondozójaként erősítette a szeretet és összetartás eszméit a városban. Fáradhatatlanul küzdött a gondjaikra bízott hányatatott sorsú árvák napjainak a szebbé tételéért. A mai napon szándékozott az ünnepekre vásárolni egy fenyőfát, ami már évek óta a gyerekek vágya volt, de sajnos a keretösszeg nem tette lehetővé ezt a luxust. Saját szájától megvont falatok árából rakott össze egy számára kisebb vagyonnak beillő összeget, hogy a gyerekek régi

vágyát teljesíteni tudja. Összehúzta magán a rongyos kabátkáját a szél ellen és körbenézett.

Koklács úr rögtön kiszúrta magának a bizonytalanul pislákoló asszonyt, mint lehetséges vevőt.

-Üdvözet szépasszony! – kiáltott a hangra megrezzenő Foltos néni. – fenyő nem érdeklí? - Ördöge van, pont azért jöttem, már ha olcsón kínálja. – mondta kis határozottságot magára erőltetve Foltos néni.

-Olcsón? Szinte ingyen van, csak azért kérek érte pénzt, hogy ne haljak éhen. – füllentett minden lelkiismeretfurdalás nélkül Koklács úr.

- Az a kisebbik ott a kerítés mellett mennyibe kerül?

-Csak kétezer pénz az ára, mondta Koklács úr leereszkedően.

-Ezernyolcszázért nem adná oda? – kérdezte Foltos néni halkán, mert csak ennyit tudott összegyűjteni az elmúlt év folyamán.

- Ezernyolcszázért? Még a kedves édesanyámnak sem adnám annyiért oda, hiszen vérem és verejtékem van abban, hogy ez a fa itt lehet. – Háborgott Koklács úr és valóban mérges volt.

Mit akar ez az öregasszony? Meglopni őt? Még mit nem! – Na, menjen valamerre, ha nincs pénze ne vásároljon! – kiabált a szerencsétlen asszonnyal. Foltos néni megszegyenülve somfordált odébb, úgy érezve, hogy mindenki őt nézi, pedig senki még egy pillantásra sem méltatta. Az elkövetkező

fél órában bejárta a piac minden zegét – zugát, hátha kap valahol olcsóbban fát, de egy árus sem volt a környéken. Elmorzsolta a szeme sarkában egy könnycseppet, mikor arra gondolt, hogy idén sem lesz karácsonyfája a

gyerekeknek. Igaz meg sem ígérte, de olyan szép meglepetés lett volna. Egész héten díszeket készített. A reggeli kávéjából kispórolt kockacukrokat öltöztette díszbe szaloncukor gyanánt, valamint színes papírokból hajtogatott csillagokat és tobozokra kötözött cernát. Most mindez kárba vész, hisz nincs fa.

Koklács úr este, mikor a piac bezárt mérgesen csapta a hóna alá a megmaradt két kis fenyőfát, amit nem tudott eladni. Eszébe jutott az asszony, aki nem tudott eleget fizetni a fenyőért, ezért nem adta oda neki. Már bánta, az a pénz is itt lenne a belső zsebében a többi mellett, ami jólesően melegítette a kabát alatt. – Vigye el a fene – mondta hangosan és már azon törte a fejét hol tudná pénzé tenni a fákat. Ezébe is jutott rögtön, hogy a városszéli „Szegénydomb”-nak nevezett lakótelepen talán szerencsét próbálhatna. – Ott laknak a csórok – mormogta és kissé vidámabb lett a gondolatra, hogy talán ott ki tud valakiből csikarni egy kis pénzt a fákért, hiszen ott nem mindenki tehette meg hogy élőfenyőt vegyen. El is indult rögtön a város széle felé sietve. Nagy pelyhekben a hó is esni kezdett, aminek Koklács úr roppant módon nem örült, mert a cigarettája a szájában teljesen átázott. Morogva köpte ki a csikket az út szélére és sietősebbre fogta a lépteit.

Mire kiért a Szegénydomb szélére már vagy húsz centis hó esett le és a két fenyő a hóna alatt roppant módon idegesítette. Sűrűn megállt szusszangatni, mert nagymértékben elhízott teste már nehezen engedelmeskedett az akaratának. Épp az árvaház mellett haladt el, mikor erős fájdalmat érzett a mellkasában. Elhajította az eddig szorongatott fenyőket és kezét a mellére szorítva, tántorogva a fájdalomtól az út melletti kanálisba esett.

Foltos néni szomorú szívvel ballagott a hóesésben az árvaház felé. Idén sem lesz szegény gyerekeknek karácsonyfa gondolta és hullani kezdtek a könnyei a fájdalomtól. Ahogy befordult az árvaház épülete elé, a kis utca sarkán megpillantott félig hóval lepetten két kis fenyőfát a kapu előtt. Az előbb a fájdalomtól, most az örömtől sírt. Átfutott az agyán, hogy talán mégis létezik, egy nem e világi lény nevezhetjük Jézuskának, vagy Téalapónak, aki teljesíti a szívünk legnagyobb vágyát karácsonykor, de a racionálisabb énje egy jólelkű ember ajándékát látta a kis fákban. Hátatelt szívvel vitte be az épületbe ezt a csodás adományt.

Nevető gyerekek lármája szűrődött ki az ablakokon, amikor a karácsony esti vacsorát ették épp a gyönyörűen feldíszített karácsonyfa mellett az árvaház lakói. Koklács úr hóval borított élettelen teste felett karácsonyi dalok szálltak a levegőben. A keze a mellkasára volt szorítva, ott ahol a pénzt tartotta, de már nem melegíthette fel az sem.

Róza Mama

Írta: Nagy Cynthia

Róza mama Mókus Völgy nevű városkában lakott. Pár nap és itt a Karácsony. Most indul a nagy bevásárlásra, hiszen még kell pár sütemény az ünnepi asztalra.

Ahogy kinézett az ablakon nem tudta eldönteni, hogy a kis piros biciklijével menjen -e , vagy a kis piros Fityó nevű autójával. Már a garázsban fogta a biciklit, mikor azt látta, hogy az egyik szemben lévő szomszédja talán ugyan ezt gondolta és a nagy hóban tolt a biciklit és arra pakolta a jó nagy szatyrokat, de mégsem volt jó ötlet, mert hatalmasat esett pont a kapujukban. Volt ám haddelhad! Visítózott fájdalomában, mert megütötte a hátsóját és oda szólt Róza mamának, hogy eszébe ne jusson most biciklivel menni, nehogy Ő is így járjon.

Róza mama jót mosolygott és miután kiosztottak kölcsönösen egymásnak néhány jó tanácsot, a Juliska nevű szomszédasszonnyal, beült a kis Fityóba és elindult a belvárosba a nagy bevásárló központ felé.

Beért az egyik kereszteződésbe, ahol valami miatt sose működnek a lámpák, ezért egy fiatal rendőr irányítja a forgalmat és erősen gesztikulálva mindenféle tánclépésekkel teszi nyomatékosná a munkáját. Sokan persze megállnak és nézik, mert Ő a városka üde színfoltja. Mindenki szereti, mert felvidítja az arra közlekedőket.

Néha belefúj a sípjába is, hogy komolyabbnak látszon. A lakók kérésére már állandó nappali műszakban volt, mert követelték, ha nem láthatták remek produkcióját. És persze az sem volt utolsó szempont, hogy ebben a kereszteződésben még soha nem volt baleset. A Polgármester engedett a lakosság nyomásának és a rendőrfőnöknek se volt kifogása. Ahogy nézelődött a kocsiból, míg várakozott az a kis idő is elég volt ahhoz, hogy meglássa Róza mama azt a kis fiút, akik már többször is látott, de mindig szem elől tévesztette. Azt azonban jól látta, hogy amióta nem látta, a fiú egyre koszosabb. Jól tudta, hogy nincsenek szülei, az apja hallani sem akart róla, az anyukája pedig nem rég autó balesetben meghalt. A kisfiú azóta bujkál, mert nem akar intézetbe se kerülni és új szülőket sem akar.

Haragban van az egész világgal, nincs bizalommal senki iránt. Van egy kutyája akiről gondoskodik, de hogy? Még magáról se nagyon tud szegényke. Harangi Tóni a neve és most 7 éves. Már iskolába kellene járnia, de senki se viseli gondját. A piaci árusok adnak neki enni és inni, mert eleinte lopott mikor éhes volt. Nem akartak neki ártani, hisz mindenki ismerte és szerette ezt a kis árvát.

Róza mama kijött a vásárlásból. Tóni ott ült a lépcsőn és szomorúan nézett maga elé. Fjodor Teca is épp akkor jött ki az üzletből a kis fiával

Marcival és oda lépett Tónihoz és ráterítette a vállára a fia kabátját.

Mi most vettünk újat – mondta az anyuka – talán Te hasznát veszed még jó? - és még egy szatyor kaját is oda adott neki. Majd elmentek, látszott rajtuk, hogy mennyire zavarban vannak a kisfiú előtt. Pedig nem kellett volna, hisz jót cselekedtek. Marci örömmel bújt bele a jó meleg kabátba, és megköszönte.

Róza mama lehuppant a fiú mellé a lépcsőre. Ide hallgass – mondta kertelés nélkül- tudod ugye, hogy én ki vagyok? - Tóni bólintott. Róza mama folytatta- Túl hideg van ahhoz, hogy udvarolgassak itt neked kis fiam. Kérlek gyere velem az én otthonomba. Nem tűrhetem, hogy itt fagyoskodj az utcán, mikor lehetne egy jó meleg otthonod is. Én vigyázni fogok rád és soha senkinek sem engedem meg, hogy bántson. Ezt megígérem neked.

Jönnek az ünnepek, és az én három unokámmal biztosan jól kijöttök majd jó lesz? - szegény kis Tóni alig mert ránézni Róza mamára és bólogatott , hogy : - Jó lesz bizony!

Gyere mert befagy a popsink és nem lenne jó az ünnepek alatt orvoshoz szaladgálni igaz? - nevetett , s ahogy felálltak a lépcsőről a kis fiú átölelte Róza mamát, aki nagyon meglepődött ezen, de érezte a szeretetet ebben a kis kölyökben. Ahogy a könnyes szemébe nézett, tudta, hogy nem csak pár nap lesz ez a vendégség. A szeretet meleg lángja járta át az

egész belsőjét és az Ő szemei is könnybe lábadtak.

De nem szabad ezt most kimutatni na! - Parancsolt némán magára és elindultak a kis piros Fityó felé.

Épp odaértek és betette a nehéz szatyrokat a nagyi, mikor Tóni hirtelen megállt -Jaj... én... én... mégsem mehetek... - mondta aggódva.

De mi a baj mond már te gyerek? - kérdezte aggódva Róza mama. Hát Kajla! Őt nem hagyhatom magára. Ki etetné, nem hagyhatom el őt soha... megígértem neki.- mondta könnyes szemmel Tóni.

Persze, hogy nem ! Hol van? Menjünk érte gyorsan! - mondta Róza mama, és az egyik szatyorból kikapott egy csomagot.

Az ellenkező irányba mentek és hamarosan látta Róza mama, hogy a fiú saját házukhoz mennek, ahol a család lakott. Senki sem gondozta a házat hónapok óta, és senki sem gondolta, hogy a fiú itt húzta meg magát a befogadott Kajlával együtt. Mivel a házba nem tudott bemenni és nem akarta, hogy bárki is meglássa, hogy itt lakik, hátul mentek be mindig a kerítésen és a kazánházba be tudott menni, ahol valami miatt ment a gáz kazán alapon és nem volt hideg. Róza mama már meg sem lepődött semmin, de annak örült, hogy ennyi időn keresztül ilyen ügyesen boldogult ez a csepp gyerek. Azt is látta, hogy van egy víz csap is benn. Kajla kitörő örömmel fogadta kis gazdáját és Róza mamára csak épp rá vakkantott, de a felé nyújtott jó darab lecsókolbásszal már le is volt kenyerezve.

A nagy szál kolbász másik felét a fiúnak nyújtotta egy zsömlével. Csillogó szemmel vette el és kezdte falni szegényke, már nagyon éhes volt. A földön aludtak, vagyis volt négy lépcső, annak a tetején amin fel mennek a lakásba. A kutya melegítette a fiút, de volt ott paplan és pléd is.

Talán mindenki tudta? Csak senki sem akarta tudni? Ezért segítettek ahogy tudtak?

Végre Róza mama haza vitte őket. Az úton azért megbeszélték, hogy ezután rendszeres lesz a fürdés és stb. Tóni mindent meg is ígért.

Meg is történt! Még Kajla is meg lett fürdetve! Ő egy nagyon szép Német Juhász kutya volt vörös rajzos. A maga nemében csodás példány. Vajon honnan jöhetett? Ki tudja?

Végre igazi ágyikóban aludhattak újra.

Másnap még meg kellett sütni pár sütit és minden finomság készen van. Róza mama már korán reggel feltette a finom husi levest, hogy mire jönnek a vendégek, a lánya, veje és a három gyerkőc, addigra minden készen legyen. Zalán, Brúnó és Tamara.

Brunó a középső fiú pont annyi idős mint Tóni és az ott lévő ruhái pont jók lettek a kis soványka fiúra. Ők képbén voltak és tudták, hogy mi történt, nem érte őket váratlanul. Még Tóni is kapott ajándékot, két nagy szatyor ruhát , és Kajla is egy nagy csontot.

Elmúlt a Szent este, jött a Karácsony első napja. A lurkók nagyon egy húron pendültek. Felváltva osontak oda a csodaszépen feldíszített fenyő

fához, és csentek el egy- egy szalon cukrot. Próbálták vissza csomagolni, hogy ne látszon hogy üres, de kevés sikerrel. Róza mama persze látta , de úgy tett, mintha nem venné észre. Mikor direkt bement hozzájuk, nagy kuncogás fogadta, hisz pont róla beszéltek.

Nini ...- mondta a mama – itt járt a kis manó és megdézsmálta a szalon cukrot úgy látom!Na de csak kapjam a kezeim közé irgum – burgum lecsirimpolom a fülét bizony ám! - a gyerekek csak kuncogtak és semmit se szóltak.

Na srácok – mondta mama- mindenki menjen kezet mosni, mert lehet jönni ebédelni. A srácok nem nagyon akartak enni, hiszen tele voltak édességgel és nem volt étvágyuk. De azért illendően asztalhoz ültek és várták, hogy elhangozzék az asztali ünnepi áldás.

Róza mama volt a legilletékesebb erre, ezért mikor látta, hogy mindenki szeme becsukva, lesütve kezeik összekulcsolva röviden ennyit mondott: - Jöjj el Jézus , légy vendégünk, áldd meg amit adtál nekünk.... ámen!

Tóni felnézett Róza mamára mert rövidellte az imát. Majd azt mondta: - Az anyukám mindig azt mondta, hogy ha ketten egy akarattal ugyanazt akarjuk, akkor meghallgat minket az Úr és teljesíti imáinkat mert az ima nem hullik a porba.... és ha az Úr velünk , ki ellenünk? Mert Ő azt akarja, hogy mi örvendjünk,legyünk jó kedvűek, mert akkor Ő is boldog! Ezért kell táncolni és énekelni, hogy jó legyen a kedvünk. És ha valami nem is sikerül, és bezárul egy ajtó, akkor az Úr mindig

kinyit egy másikat vagy egy ablakot, hogy legyen egy újabb esélyünk a boldogulásra. Rosszul mondtam?

Jaj te gyerek – mondta meglepetten Róza mama – jól mondod drága gyerekem igen. És nagyon bölcs volt a te édesanyád, hogy már ennyi mindent megjegyeztél, megtanultál a Bibliából. Te lehet, hogy pap leszel?

Lehet - vágta rá komolyan Tóni, majd folytatta – esténként mindig kértem anyukámat, hogy a Bibliából olvasson nekem meséket, mert annyira szépek vannak benne.

Közben kiszedte a levest a mama, de a gyerekek nem nagyon akartak hozzá nyúlni. Csak keveset kértek. Ahogy elkezdtek kanalazni, Zalán hirtelen felugrott és kirohant a mosdóba...

Luca az anyukája utána rohant egy pohár vízzel.. tudták, hogy a sok édesség most vissza fog jönni... Naa... megvan az első torkos kis manó – mondta nevetve Róza mama.

A többiek szem lesütve kanalazták a finom csiga husi levest.

Mondtam, hogy ne falja be a nagy tábla csokit is – suttogta Tami Tóninak, majd Róza mamára néztek, aki mosolyogva nézett rájuk.

Drágáim, ha nem esik jól, ne egyetek jó? Csak amennyi jól esik. A többi fogásból sem muszáj enni ám! Majd ha megnyugszik a kis pocakotok, majd akkor jó? - mondta Róza mama.

Tóni ... - szólalt most meg a gyerekek apukája Zalán bácsi - Nekem is van egy meglepetésem ám

a számodra! - Tóni nagy szemekkel figyelte, vajon mi lesz az?

Tudod , sikerült pár emberrel beszélnem az ünnep ellenére is, mert jó barátaim és ígéretet kaptam, hogy nálunk maradhatsz, illetve itt a mamánál, addig amíg nem születik döntés a sorsod felől! De ne légy ilyen ijedt már, hallod te fiú! Nincs semmi gond! Ha te is akarod, itt maradhatsz örökre jó lesz? Sínen van a dolog, csak nyugi!

Tóni úgy ugrott a Zalán bácsi nyakába, mint egy kis kutya örömeiben. Ebéd után el mentek szánkózni, Kajla és a felnőttek nagy vidáman húzták a szánkót rajta a srácokkal, akik örömeiben nagyokat sikongattak, főleg Tami. Jól meg is hógolyózták egymást és majd lefagyott a kezük. Meglepiként elmentek a Tóni otthonába, ahol már ott várta őket egy lakatos, aki lecserélte a zárat és a kerítést is befoltozták. Hatalmas öröm volt a kisfiúcska számára, hogy újra láthatta a házuk belsejét is, ami azóta érintetlen volt...szegény gyerek, azt sem tudta hova nézzen a nagy könnyes szemével...látta, hogy minden úgy van, ahogy utoljára hagyták az anyukájával Emíliával. Elég rossz szag volt benn, hisz ennyi idő alatt minden megromlott, penészes lett... kenyér maradék, krumpli és a hűtőben is minden....

Róza mama és a lánya Luca azonnal hozzá is fogtak nagyjából rendet rakni és jól kiszellőztetni. Majd később jól kitakarítanak.

Tóni némán játszott a régi kedves játékaival... örömmel mutatta a többieknek, hogy van ám neki is... Ez volt hát a kis árva fiú története, aki most

már egy nagy családban élhetett nagy szeretetben és boldogságban. Együtt mentek iskolába, amit már nagyon várt.

S hogy mi a tanulság e történetben? Élünk együtt szeretetben, mert a „Szeretet csendben jár, rád olvad mint a napsugár.. melegséggel áraszt el, mit senki sem vehet tőled el... „

Második esély

(részlet)

Írta: Robin O'Wrightly

– Mami, a Papi mikor fog hazajönni? – Lily két kis marka kapaszkodott bele az anyja combjába, egy tapodtat sem tágítva tőle.

– Már nem kell sokat aludni addig, kicsim – túrt bele a göndör szőzi fürtökbe Helen, hogy megnyugtassa a válasszal.

– Jó, mert nem is tudok aludni – ölelte át a lábát a négyéves.

Az asszony visszanyelte a könnyeit, és belefúrta az arcát a karjában üldögélő, elszenderedett, kétéves forma kisfia vállába.

– Öcsi viszont elaludt – kommentálta Lily könnyed hangon, és továbbra sem mozdult el Helen mellől.

– Neki nem hiányzik a Papi?

– Dehogynem, kicsim, mindenkinek hiányzik a Papi – simogatta meg újfent az anyja a cserfest, már mosolyogva. – De most engedj, csillagom! Le kell tennem Garyt, és a végén még odaég a finom leves.

Amíg kavargatta a forró ebédnek valót – amelyet a legjobb szándékkal lehetett csak levesnek nevezni, mert éppen hogy termett bele gyöker és krumplics, volt egy szusszanásnyi ideje újra átélni a férje távozását.

Joshua Warren, aki hajdanában békés könyvelőként kereste a kenyerét, most a fronton harcolt. Időszakonként hazalátogatható, és olyankor pár hétre kivirultak a feleségével. Minden erejükkel igyekeztek kiszakadni a világháború rettenetéből és csak a családra összpontosítani. A férfi, amennyire csak tőle tellett, Helennel és a gyerekekkel töltötte minden idejét. Délelőttönként játszott velük, délután mindannyian nagy sétát tettek a kisváros parkjában, este együtt énekeltek és nagyokat beszélgettek, éjjel pedig felesége karjában lelt álmra. Mintha mindennap a mennyekben jártak volna. Amíg csak tehették, kiélvezték a majdhogynem gondtalan, felhőtlen boldogságukat. Csak ne lett volna az a mocskos háború...

* * *

Helen kivette a postaládából a neki címzett borítékot, és remegő kézzel bontotta fel, miután beért a lakásba. Lily és Garret a délelőtti csendespihenőt töltötték, így maradt némi ideje arra, hogy a levélbe feledkezzen. Joshua írt a frontról, és nem voltak jó hírei: az előzetes ígérek ellenére maradnia kellett a harcmezőn még vagy egy teljes hónapot. Az asszony elzékenyült és sírva fakadt, hiszen annyira számítottak rá mindannyian, hogy Hálaadásra hazaér az ura.

Így az életben maradásáért rebeghetett hálát, a kicsik kezét fogva, két vézna pulykacomb, egy fél pulykamell, kukoricakonzerv és pár szem sós, héjában főtt krumplicsöpp. Ez volt az ünnepi porció, amelyet a kertváros nőegylete osztott ki a családok között. Azokban az ínséges időkben még így is fejedelmi vacsorának számított. Helen egy szekérről legurult, három szem lóalmából savanykás szószot főzött, amit élvezettel nyalogattak el a kicsik a sült hús mellé. Neki pedig ismét bepárásodott a tekintete az örömmel majszoló apróságok láttán.

– Mami – szólalt meg Lily, miután befejezték a vacsorát –, ha én előre hálát adtam a Kisjézusnak, hogy hazahozza a Papit, akkor ő szót fogad, és hazahozza tényleg?

Az anyja elnevette magát, és megborzolta a sűrű angyaltaréjt a kislány fején.

– Hát persze, kiscsillagom. Azt mondják, Isten a hitünket nézi.

Azért a torkába gyűlő gombóccal nem bírta mit kezdeni, és a szívében egyre magasodó reménytelenség falát sem tudta ledönteni. Minden egyes nappal, ahogy Joshua távol maradt, ez a fal egyre több téglával lett magasabb. Ő próbálta hittel, reménnyel és szerelemmel pusztítani az akadályt, de valahogy az idő egyre gyorsabban és gyorsabban emelte egyre feljebb és feljebb, mígnem már nem látott át rajta.

– Mrs. Warren? – A postás szava szakította ki ábrándjaiból. Mostanában megint egyre többet mélézött el a múlton és a jövőn, hogy ne a jelenen kelljen rágódnia. Ha a gyerekei nem tartják benne a lelket, Helen bizonyosan beleőrült volna a férje hiányába, és a tudatba, hogy még mindig nem lehet velük. Bár már csak néhány nap választotta el őket a szeretett férfitől, egy örökkévalóságnak tűnt.

– Távirata érkezett. A nő arca egyszerre sugárzott megkönnyebbülést és zavarodottságot. „Joshua? Csak az lehet, hogy jön!” Megköszönte és átvette a sürgönyt, majd izgatottan nyitotta fel.

A következő pillanatban, megszedülve és zúgó füllel kellett leülnie a konyhában a székre, miután a két örökmozgót is csendre intette.

– Mami, Mami! Jön haza a Papi? – csiripelt az idősebbik.

– Papi, Papi, hol? – kontrázott rá az öccse. Helen azonban nem szólt, csak görcsösen a homlokához nyomta tenyerét, és megveszekedett pillantással pásztázta a sorokat a Western Union telegramján:

„MRS. HELEN WARREN REESZEERE STOP
LEGMEELYEBB SAJNAALATTAL
EERTESITJUEK HOGY FEERJE JOSHUA
WARREN ZAASZLOOS BEVETEES KOEZBEN
ELTUENT EGY BOMBATALAALAT SORAAN
STOP AMINT BIZTOS INFORMAACIOOT
KAPUNK HOLLEETE FELOEL AZONNAL
EERTESITENI FOGJUK OENT STOP”

Körülötte táncot lejtettek már a gyerekek, hogy ugyan árulja el, a Papi írt-e, mire a nő rájuk kiabált:

– Hallgassatok már el egy percre!

Annyira szokatlan volt, hiszen sosem emelte fel a hangját. A kicsik meg is szeppentek, és úgy tűnt, nemsokára eltörik a mécses. Helen nagyon megbánta, hogy fájdalmában úgy leteremtette őket, ezért gyorsan az ölelésébe vonta a két, lebiggyedő szájú teremtetst.

– Édeseim, ne haragudjatok a Mamira, gyertek, na, gyertek ide! – Behunyta a szemét, hogy nyugalmat erőltessen magára, és elapassza kitörni készülő könnyeit. – Papi mindent elkövet... hogy hazaérjen. Ebben biztos vagyok! De még várunk kell rá... – Nyelt egy nagyot, és eszébe jutott valami, amivel bátoríthatta talán még önmagát is. – Hátha karácsonyi ajándékba megkapjuk őt a Téliapótól! Imádkozzunk érte, jó?

Joshua csak két hónapja ment el, és Helennek már a hiányával kellett együttélnie. Eljött a karácsony, és azon túl, hogy ő egyre gyengébbnek érezte magát, a lelkét is nyomasztotta a folytonos aggodás. „Josh, drágám, gyere haza! Nem bírom ki nélküled!” Teljes magányában zokogott a szentestén, miután a gyerekek már elaludtak. Árulónak érezte magát, hiszen szinte megígérte nekik az apjuk

hazahozatalát a Téalapó nevében. „Ilyenkor hol van a karácsonyi csoda?”

Reggel hiába várták a csöppek a fölējük magasodó, boldog óriást, aki egykor megnyugtató, mély hangjával ringatta álomba őket.

– Miért nem hozta el a Téalapó a Papit? – hüppögött a kis Lily. – Azért, mert rosszak voltunk Garyvel?

– Dehogysis, Lilykém – csókolta őket fejbúbbon az anyjuk hevesen. – Talán csak nehéz... elintéznie. De úgy hiszem, Téalapó egész manósereglete ezen dolgozik, tudod? És a Papi is... nagyon haza akar jönni... Ebben teljesen biztos vagyok! – Itt nem tudott megálljt parancsolni az érzelmeinek, belőle is kibukott a sírás. Nem tudta megmondani, miért, de hamarabb kiveszett belőle a hit, hogy a férje valaha visszatér, mint azt képzelte volna. Pedig akkor már kicsit jobbra fordult az anyagi helyzetük, ahogy a Nőegylet hadiözveggyé és árvákká nyilvánította őket. Bár a keresés eredményét végül nem sürgönyözték meg, de híradások jöttek abból a harcvonalból, ahova Warren zászlóst osztották be, miszerint a novemberi bombatámadást valószínűleg senki sem élte túl.

Ám nem sok ideje maradt a két gyerek mellett ezen töprengenie, mivel mostanában mind inkább elhatalmasodott rajta valami. Rosszullétek, gyengeség, furcsa rémálmok hada és néha rettentő éhség gyötörte. Mire Helent felemésztette volna a gyász, vagy beletörődhetett volna a sorsába, szembe kellett néznie egy újabb váratlan helyzettel: teherbe esett. A legutóbbi

hazajövetel idején foganhatott meg, amikor néhány éjszakájukat szenvedélyes együttlétben töltötték el. Nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen, mikor rádöbbsent állapotára. Elvesztette élete szerelmét, és közben nyert egy újabb kis életet. Mintha valaki odafent tudta volna, hogy Joshua többet nem tér haza, és így vigasztalta meg őt...

(A teljes történet ingyenesen elolvasható a szerző honlapján.)

Levél a karácsonyi Kisdednek

Írta: Kincses János

Áldott legyél, kis Jézuska!
Karácsonynak ajándéka!
Szeretetből jöttél közénk.
Szereteted borul fölénk.

Köszönjük, hogy itt vagy velünk!
Ajándékunk Te vagy nekünk.
Mégsem teljes az örömünk,
Annyi bánatot hord Földünk!

Kérlek, hogyha lehetséges,
Végy el minden betegséget!
Gyógyítsd meg a kicsit, nagyot,
Vígán dícsérhessük napod!

Ne éhezzen többé senki,
Minden gyermek kapjon enni!
Jusson férfinak és nőnek,
Felnőttnek és az idősnek!

Irigységtől és önzéstől,
Háborútól, szenvedéstől,
Óvj meg minket, kis Jézusunk,
Bölcsődhez kérve borulunk .

Kicsi vagy, de oly'hatalmas,
Mindenható, de irgalmas!
Tudjuk, nem hiába kérünk,
Közben jársz Atyádnál értünk.

Gondolatok Karácsonyra

Írta: Kincses János

A

Karácsony

- az mindig más
- az mindig különlege
- mindig sajátosságos
- mindig meghittebb is,

mint a többi háromszázhatvanégy nap

mint a többi háromszázhatvanégy fárasztó,
idegőrlő, kitikkasztó vagy éppen kellemes,
emberes, vidám, lélekemelő — nap

A

Karácsony

- az sohasem unalmas
- az sohasem szokványos
- sohasem kérdéses
- sohasem sima ügy

De...

mondják

- az okosok
- a bölcsen-látók
- gondolkodók
- egyszerűek...

Vajon...

- nem lehetne-e minden nap Karácsony
- nem lehetne-e minden nap Ünnep
 - minden nap Szeretet-Ünnep
 - minden nap az Ember Ünnepe

És akkor...

- Isten, a Kisdéd, Szűzanya és a
Mennyei Seregek...minden nap, minden órában,
minden percben ünnepelhetnének velünk
Hivatalosak lennének az ember
Mindennapjainak Ünnepe
Micsoda megtiszteltetés lenne!
 - mert eljönnének
 - mert nem hagynák ki
 - nem keresnének kifogást
 - nem várnának meghívóra

Csak annyi kéne

- hogy némi örömet, napfényt,
- legalább
- percnyi
- boldogságot,
- szabadságot törjünk le a miénkből...

És nyújtsuk át

- szeretettel
- tisztelettel
- türelemmel
- alázattal

És ez nekünk

- legalább akkora öröm
- legalább akkora ajándék
- akkora boldogság
- szabadság...

Amikor

— a kéregető koszos, repedezett markába a 'két filléred' helyezed, nem odavetted...

— adsz olyanak, aki kukában kotorász, szégyelled magad helyette, hogy az ő korában... nem néz rád, kérni sem mer, hitetlenkedve nézi a kétszázast amikor szinte rátukmálod...

— amikor átkozod magad és mérge vagy a koldusra is, hogy akkor jön, amikor, szó szerint, az utolsó filléredet is elköltötted a boltban

– meghallod a szomszéd pénztárnál a Téged is gyakran megizzasztó kérdést, hogy:

— akkor melyik élelmiszert tetszik nélkülözni, mert pár száz forint hiányzik...

... s Te boldogan szakítod félbe a már neked fájó incidenst, várjon, hagyja a néninek, itt van egy ezres, rövid csend, zörög a pénztárgép,

— és kinek adjam a visszajárót?
— kinek, hát a néninek, ő fizetett...

Néni nem érti, hogy még vissza is kap....

— nemegyszer látod a kukázó anyukát reggelente a lakótelepen csinosan felöltöztetett kislányával, iskolatáskával a hátán, miért kíséri anyut tovább, már elhagyták a sulit, mennek a következő kukához...

... arra még gondolni sem mersz... visszafojtod a könnyeid...többet használsz, ha imádkozol értük...

... ha pénzt ajánlanál, most, talán megaláznád őket..., de majd legközelebb...

Hát talán, ennyi is elég lenne, hogy a Földön

m i n d e n e g y e s n a p

Karácsony legyen...

2021. 12.11.

Thesaurus

.....

1.

Várjuk már az Eljövendőt!

Várjuk a hozzánk

Érkezőt!

Várjuk Őt, a

Születendőt!

Ki megnyitja az

Eszkendőt!

2.

Várunk Rá, mert

Megígérték.

Várjuk Őt, mert

Jövendölték.

Várjuk, hiszen

Így regélték,

Kik e Titkot

Megsejtették.

3.

Kit várunk hát?
Kis Csecsemőt?
A jászolban
Gőgicsélőt?
A pólyából
Ránk nevetőt?
Anyja karján
Fészkelődőt?

4.

Gyermek Ő,
De már Hatalmas!
Egyszerű, de
Mégis gazdag!
Ártatlan, de
Mindent ismer,
Ember Ő, de
Mégis Isten!

5. 🌲🌲🌲🌲❤️

Ajándéku

Mit adhatnánk

- Semmink sincs! -

Az Ünnepeletnek?

És mit kapunk

A Kisdedtől,

Gyermek-arcú

Istenünktől?

Szeretetet, eleget!

A szívünkbe

Meleget! 🔥

Karácsonyi ajándék

Írta: Hanna J. Nagy

Történetem egy kislányról szól, neve Lili. Pici korában elvesztette szüleit, így árvaházba került, mint én. Együtt nőtünk fel azon a csodás helyen, ami a szeretet, békesség és nyugalom szigete volt számunkra. Örök Barátok és testvérek lettünk.

Emlékszem, abban az évben izgatottan vártuk a karácsonyt, hiszen ez volt az első közös szeretet ünnepünk.

Hóviharakkal érkezett azon a télen a december, de mi örültünk, mert, amikor tehettük vidáman és önfeledten hógolyóztunk, szánkóztunk, nem gondolva a hideg, fagyos időjárásra. Minden percünket együtt töltöttük, melyre csodásan emlékszem vissza.

Elérkezett a karácsony hete, az árvaház minden egyes szegletét feldíszítettük, mesés mézeskalácsot süttöttünk, a fahéj és vanília illata betöltötte az egész házat.

Saját tervezésű ajándékokat és díszeket készítettünk, melyek felkerültek a hatalmas és gyönyörű karácsonyfánkra. Szebbnél szebb dalokat énekeltünk közösen. Kedvence a „Mennyből az Angyal”, állandóan ezt dúdolta.

Úgy éreztük, ez egy Család, ahol szeretetre leltünk, boldogok és vidámak voltunk.

Szenteste délutánján egy kicsiny dobozka érkezett egy borítékkal Lili részére. Mint később elárulta nekem, egy különleges Angyalkát tartalmazott. Bár rejtély volt, hogy ki küldte, de érezte és tudta, Édesanyjától.

A borítékban csak egy üres papír volt Édesanyja nevével, Sarah.

Nagyon boldognak érezte magát.

Az ünnepi vacsora után az árvaház összes gyermeke és én is a karácsonyfa köré ültünk és izgatottan vártuk az éjfélt, hiszen ez volt a legszebb pillanat, várni a Jezuskát.

Lili nem volt velünk és nem értettem miért, mi történhetett vele. Felmentem a szobánkba és ablakot kitarva találtam, úgy gondoltam, hogy a hóvihar és a tomboló szél nyithatta ki. Féltre rohantam vissza, hogy szóljak, milyen nagy baj van.

- Lili, merre lehetsz, adj jelet, most ne hagyj cserben, ezt mondogattam magamban és rettenetesen féltem, hogy elvesztem őt.

Keresésére indultak, de sajnos egy félóra múlva visszatértek, nem tudtak haladni a tomboló hóvihar miatt.

Elmondása szerint, Lili még éjfél előtt kinyitotta újból a borítékot, többször kezével megérintette Édesanyja nevét, érezte vele van. Akkor történt a végzetes baj, kicsapta a szél az ablakot, kezéből kitépte és vele együtt eltűnt a hóviharban.

Gyorsan felöltözött, felkapta a dobozból Angyalkát, zsebébe tette és kiosont az ablakon keresztül. Eltelhetett egy óra, messzire mehetett és még mindig nem találta meg. Már nagyon fázott, reszketett és félt. Az időjárás még rosszabbá vált, az utcákon nem volt világítás.

Éjfél körül járhatott. Kabátzsebéből kivette a majdnem átfagyott kezével az Angyalkát és akkor abban a percben fénylő csillag jelent meg az égen, bevilágítva mindent. Angyalok táncoltak és daloltak fent a mennyben és látta Édesanyja arcát, aki hozzászólt:

- Drága kislányom, én mindig veled leszek és vigyázni fogok rád. Nagyon szeretlek. Megmutatom a hazafelé utat neked.

Lili szeme könnyes lett, kezével megérintette Édesanyja arcát. Már nem fázott, mert melegség és szeretet töltötte el szívét, boldog volt. A boríték újra ott volt kezében és a fénylő csillagok segítségével megtalálta a hazafelé utat.

Ez volt a legszebb Karácsonyi ajándéka és a titokzatos levélpapíron Édesanyja neve érintésével, mindig látta szívével őt.

Szent este éjjelén

Írta: Hanna J Nagy

Szent este éjjelén,
ezernyi csillag ragyog az égen,
Kandalló melegénél a szeretet fénye,
Ünnepi hangulatban várjuk az éjfél.

A szél csapkodja a pajta ajtaját,
Hatalmas hóvihár közeledik,
Az ablakon megjelennek az első zúzmarák,
Gyertya fényénél Angyalok táncolnak.

Tündéri zöld fagyöngy illata oly édes,
A karácsony hangulata szívemben újra élnek,
Megváltónk megszületett,
Csillagokból egy kis gyermek.

Lelkünk ölel Isten fia, ki boldogságot hoz minden napra.

Angyalok lángja

Írta: Hanna J Nagy

Csillagos éjjel
Hókristályok születettek
Szeretetfény ég.

Hópihe tánca
Angyalarcú gyermekkel
Karácsony szellem.

Hóvihar lépked
Forró tea kezemben
Kandalló fénye.

Örökzöld fagyöngy
Az idő múlásában
Varázsol lelkünk.

Örök békesség
Szívemben lángra kapott
Boldog órákban.

Téli szánkózás
Lebilincselő érzés
Gyermek maradtam.

Lelked szépsége
Öltöztess színesebbé
Minden napokon.

Szívem kitárva
Meváltónk megszületett
Csillagos éjjel.

Mézeskalács kész
Illata huncutkodik
Asztalon finomságok.

Ajándék csomag
Díszes csomagolásban
Karácsonyfánál.

Jászolban kisdéd
Három királyok jöttek
Arany mirha tömjén.

Utószó

Itt mindenki a szeretet nyelvén írta a versét és történetét vagy készítette a képét. Ezért a kötetünk végére is csak a szeretetről kell írunk. Nem is kell újat kitalálni, mert Pál apostol ezt már leírta. A gondolatai a Bibliában, Pál Apostol levelei között, a Korintusiaknak írt második levélben található.

Sokan a Szeretet himnuszaként is ismerik.

Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén,
ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok
vagy pengő cimbalom.

Lehet prófétáló tehetségem,
ismerhetem az összes titkokat és mind a
tudományokat,

hitemmel elmozdíthatom a hegyeket,
ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.

Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt,
odaadhatom a testemet is égő áldozatul,

ha szeretet nincs bennem,
mit sem használ nekem.

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos,
a szeretet nem féltékeny,
nem kérkedik, nem is kevély.

Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát,
nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.

Nem örül a gonoszságnak, örömét az igazság
győzelmében leli.

Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél,
mindent elvisel.
A szeretet nem szűnik meg soha.
A prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak,
a tudomány elenyészik.
Most megismerésünk csak töredékes,
és töredékes a prófétálásunk is.
Ha azonban elérkezik a tökéletes,
ami töredékes az véget ér.
Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a
gyermek,
úgy gondolkoztam, mint a gyermek,
úgy ítéltam, mint a gyermek.
De amikor elértem a férfikort,
elhagytam a gyermek szokásait.
Ma még csak tükörben homályosan látunk,
akkor majd színről színre.
Most még csak töredékes a tudásom,
akkor majd úgy ismerem mindent,
ahogy most engem ismernek.
Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez
a három,
de közülük legnagyobb a SZERETET

Boldog karácsonyt mindenkinek !

Goran Episcopus

Tartalom:

Karácsony éjjelén

Írta: Hanna J. Nagy

Az ország közepe

(Az utolsó illír című regényből részlet)

Írta: Goran Episcopus

A Remete és a Csavargó

Írta: Kincses János

Alakulhatott volna másképp is...

Írta: Hosszú Bettina

Az igazság

Írta: Tóth Lászlóné

Hófehér madártoll

Írta: Buday Anikó

Az igazság lelke

Írta: Köck Ildikó

A kis táska

Írta: Erdős Sándor

Koklács úr karácsonya

Írta: Erdős Sándor

Róza Mama

Írta: Nagy Cynthia

Második esély

(részlet)

Írta: Robin O'Wrightly

Levél a karácsonyi Kisdednek

Írta: Kincses János

Gondolatok Karácsonyra

Írta: Kincses János

Karácsonyi ajándék

Írta: Hanna J. Nagy

Szent este éjjelén

Írta: Hanna J Nagy

Angyalok lángja

Írta: Hanna J Nagy

Illusztráció:

Herczegfalvi György

Goran Episcopus

Borító:

Goran Episcopus

Impresszum

Illyrian Monastery

2022